

12e JAARGANG N° 10 — 20 MEI 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

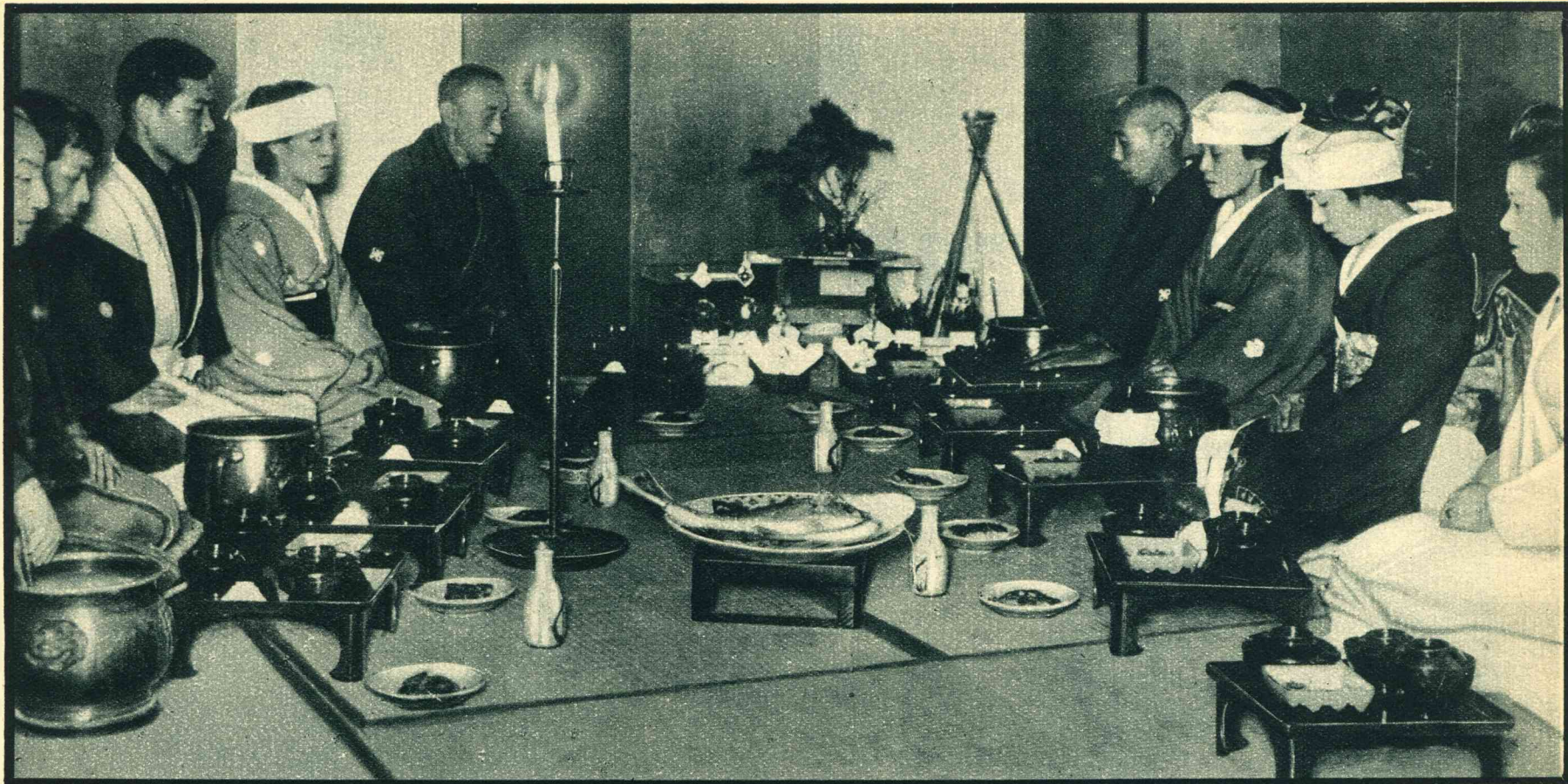
N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

„Fluit daar een vink of een merel”

(FOTO PARAMOUNT)

Het bruiloftsmaal, waarbij de stemming nooit luidruchtig, maar altijd ingetogen is.

HET JAPANESE HUWELIJK

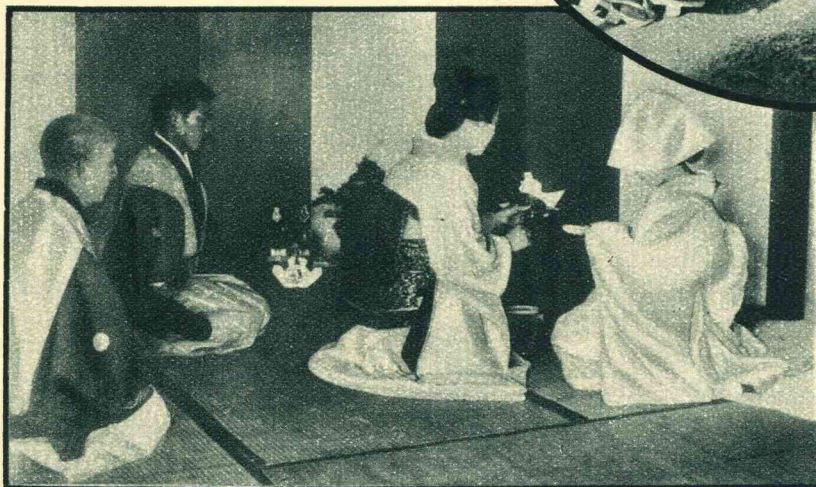
Hij is korter geleden, dan de meesten onzer vermoeden, die tijd, dat het land van de Rijzende Zon totaal ontoegankelijk was voor Westersche invloeden en beschaving. En de Von Siebold-herdenking, welke thans ten onzent plaats vindt, als hulde aan den Nederlander, die er in slaagde een van de eersten te zijn, die contact kreeg met het in zoovele opzichten voortreffelijke Japansche volk, brengt ons opnieuw de moeilijkheden in herinnering, waarmee het openstooten van de lang gesloten havenpoorten gepaard ging. Thans echter heeft Japan zich in tal van opzichten met het Westen en zijn gewoonten vertrouwd gemaakt.

Japan is een der sterkste naties van dezen tijd, en dat het den strijd niet schuwt hebben en de Russisch-Japansche oorlog van 1905 en de jongste gebeurtenissen in China en Mandsjoerije wel duidelijk bewezen.

De ontwikkelde Japanners studeeren en aan hun eigen uitstekende universiteiten en aan de hoogeschoolen in Londen, Parijs en Berlijn, en zoo kan het niet anders of de Westersche invloedssfeer wordt met den dag uitgebreider. In tal van opzichten is het dan ook duidelijk merkbaar, dat de vaderlandsche tradities slijten en in onbruik raken. Maar hoe zeer deze eeuwenoude instellingen op het oogenblik ook mogen wankelen, zeer weinig verandering is er nog te bespeuren in een der belangrijkste instellingen, welke aantoonen of een natie gezond of zwak is: nl. het huwelijk.

Japan mag zich nog zoo moderniseeren, de gewoonten bij het totstandkomen van een huwelijk bleven tot nu toe onveranderd en onaangestast. Het is onze bedoeling niet om het Japansche huwelijk hier te

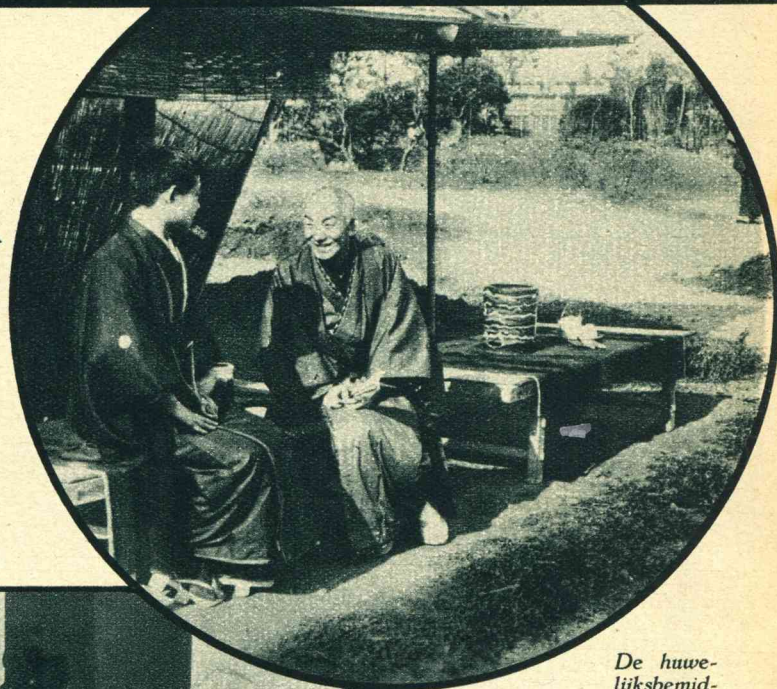
stellen tegenover het Westersche. Wij willen alleen een en ander over het eerste vertellen, opdat de lezer eenig vergelijkingsmateriaal zou bezitten en dan zelf zijn conclusies kan trekken.

De ceremonie van het sake drinken.

Voorop zij dan gesteld, dat het huwelijk in Japan niet is, wat het bij ons toch altijd is — althans behoort te zijn — een zaak, die tusschen twee menschen moet worden beslist. Het huwelijk in Japan is een familiekwesitie. Het is een zeldzaamheid als de toekomstige bruid of bruidegom zelf haar of zijn keus bepaalt.

Het is de familie van een der partijen, die naar een passende (n) levensgezel (lin) uitziet. Heeft men een goede, passende partij gevonden dan geeft men de totstandkoming van het huwelijk in handen van een bemiddelaar, die een „mi-si”, d.i. een

De huwelijksbemiddelaar vertelt den toekomstigen echtgenoot van alle voortreffelijke hoedanigheden van zijn aanstaande vrouw.

eerste samenkomst tusschen de jongelui, arrangeert. Bij deze plechtigheid, welke in het huis van den bemiddelaar, die voor al zijn diensten natuurlijk wordt beloond, plaats vindt, worden eenige symbolische geschenken gewisseld, o.a. gebraden visch, welke een

hoofdbestanddeel van het Japansch volksvoedsel uitmaakt, en waarmee wordt beduid, dat het dagelijksch brood aan den toekomstigen huiselijken haard niet zal ontbreken. Theoretisch kan na deze ontmoeting het jonge meisje nog weigeren met den voor haar bestemden uitverkorene te huwen; maar practisch komt dit niet voor. De oorzaak hiervan is weer gelegen in het feit, dat gehoorzaamheid aan de ouders een der eerste verplichtingen is, welke het kind in Japan heeft te vervullen, een deugd, welke zeer diep in het volk heeft wortel geschoten.

Nadat een gelukkige dag op den kalender is uit-

gezocht, gaat men bruiloft houden. Bij dit feest betreedt de bruid de woning van haar toekomstigen echtgenoot, terwijl zij in het wit is gekleed.

Wit is in Japan de rouwkleur en met dit rouwkleed wordt uitdrukking gegeven aan de droefheid van de bruid, die nu voor haar familie „gestorven” is en nog slechts als lijk haar nieuwe woning zal verlaten.

De voornaamste ceremonie bij de huwelijksplechtigheid is het „San-san-ku-do”, hetgeen beteekent: „drie, drie, negen maal”.

Bruid en bruidegom drinken driemaal te zamen uit drie roode schalen met sake (een soort wijn). De vrouw drinkt het eerst, want zij wordt nog beschouwd als gast in het huis van haar man. Dit drinken kan ongeveer in beteekenis worden gelijk gesteld met de bij ons gebruikelijke wisseling der ringen.

Hierna vindt een zelfde plechtigheid plaats in het

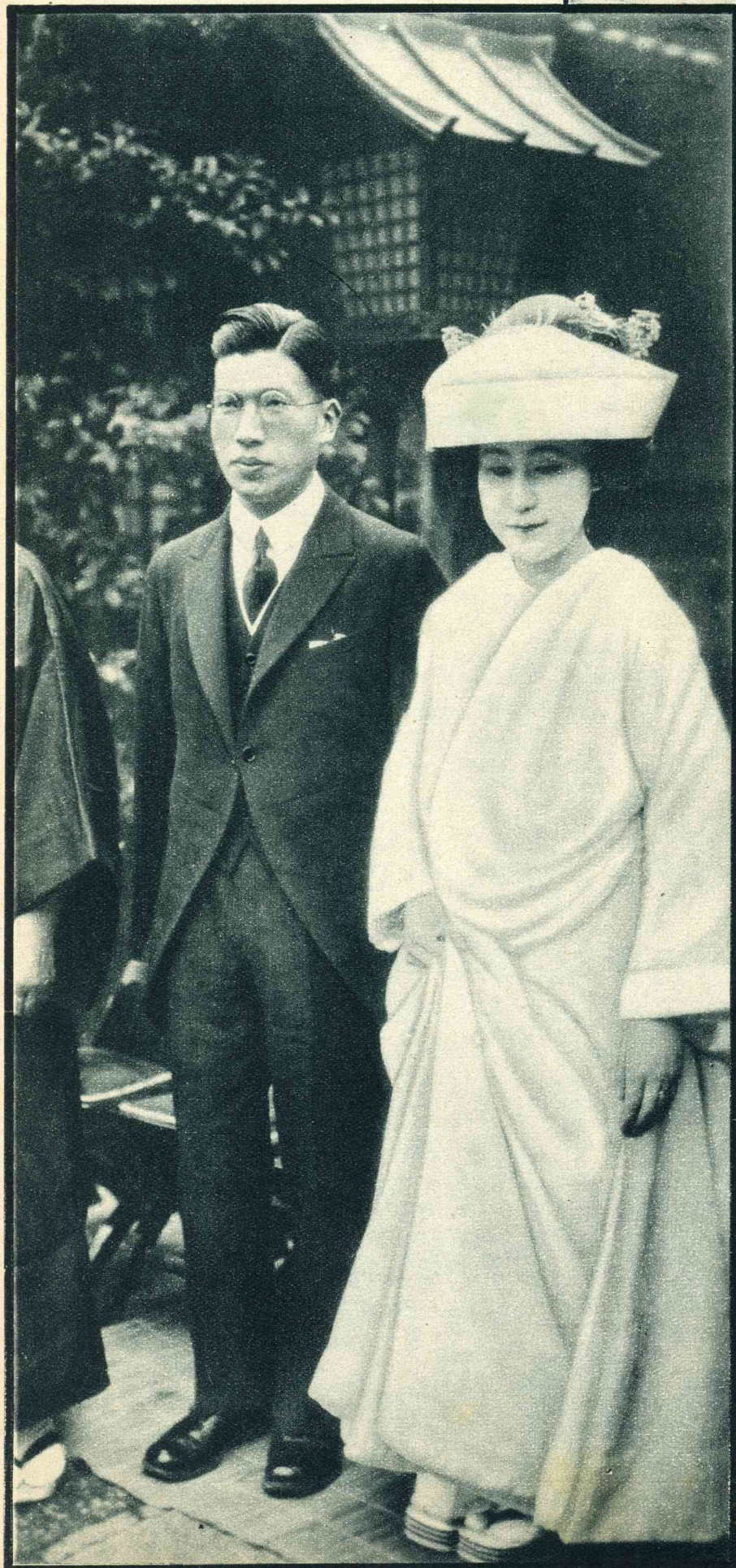
De eerste ontmoeting tusschen de „geliefden”, waarbij geschenken worden gewisseld

bruidsvertrek, maar nu drinkt de jonge echtgenoot het eerst, waarmede wordt te kennen gegeven, dat hij zich voortaan als „nummer een” in huis beschouwt. In Japan is dit gedurende het huwelijk minder een illusie, dan in het Westen.

Van nu af begint de Japansche vrouw haar huwelijksleven, dat zeker niet gemakkelijk is. Want behalve dat de Japansche echtgenoot zijn gade hard laat werken, wonen zijn ouders gewoonlijk bij hem in. En ook in Japan — en dat is tenminste een punt van overeen-

stemming — zijn de schoonouders niet immer even gemakkelijk van natuur.

Geen vrouw heeft het hoogtepunt van haar huwelijk bereikt, voor zij haar man een zoon geschenken heeft. Als dit geluk uitblijft, moet zij toestemmen in de adoptie van een erfgenaam, die het hoofd der familie kan opvolgen, of zelfs, dat een zoon wordt verkregen buiten haar om. De gelukkigste oogenblikken in het vrouwenleven zijn dan ook die, wanneer zij glimlacht na de geboorte van een zoon, — en als zij glimlacht, wanneer zij hem ten strijde ziet trekken voor het vaderland. Maar intusschen mag zij nooit vergeten, dat haar heer voor alles gaat. Algemeen wordt erkend, dat het succes van een man evenzeer van zijn vrouw afhangt als van hemzelf; als beste aphorisme over ideale vrouwelijkheid werd door 'n blad, na prijsvraag, dit gekozen: „Een goede vrouw legt het fundament voor een standbeeld.”

Modern Japansch bruidspaar. De bruidsmisjes zijn echter nog in nationale kleederdracht gestoken.

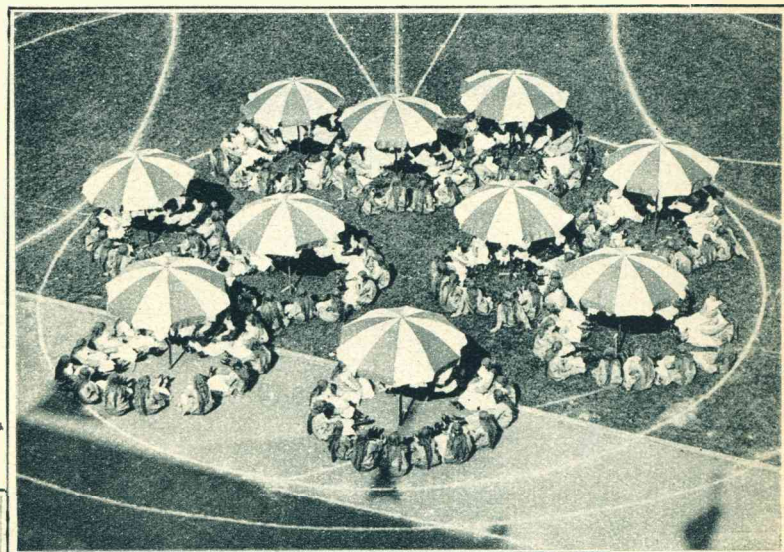
Een Japansche, gedeeltelijk gemoderniseerde bruiloft. De bruidegom is in Westersche kleedij, de bruid draagt het witte kleed. (zie artikel)

PINKSTERFEESTEN

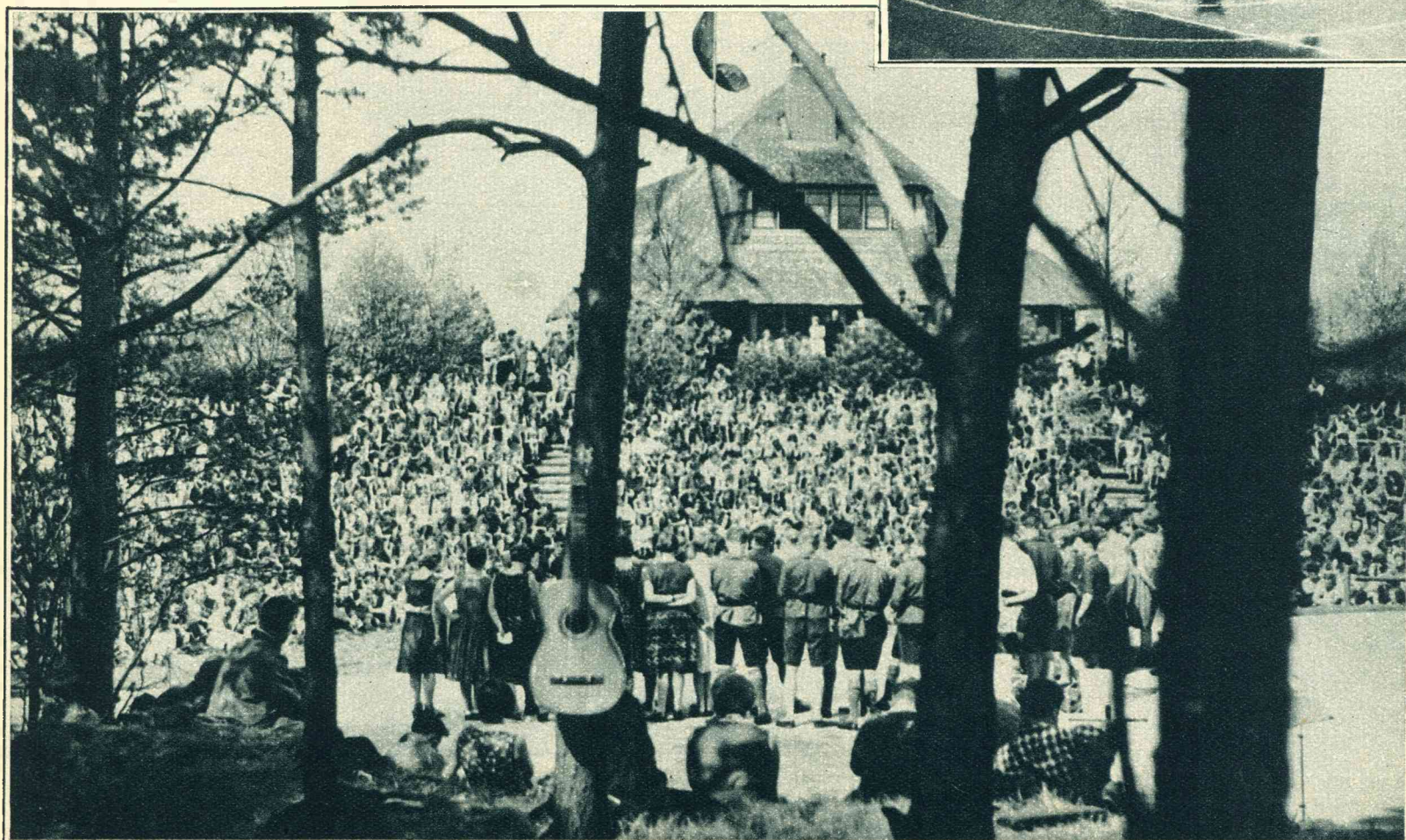
De Pinksterfeesten werden zooals gewoonlijk ingezet met de luidruchtige luiakviering, die in Amsterdam en in vele steden en dorpen van Noord-Holland nog lang niet uitgestorven is. Jorjaanjongens wekken hun bureu.

Den Tweeden Pinksterdag vond in het Stadion te Amsterdam de opvoering van het leekenspel „Pinksterzegen“ plaats door ongeveer 10.000 meisjes van de Graal. De aankomst van Mgr. Aengeneent, bisschop van Haarlem, op de eertribune.

Een opname tijdens de uitvoering.

Tijdens de Pinksterdagen vereenigde de Arbeiders Jeugd Centrale zich in haar kamphuis te Vierhouten op de Veluwe. Gemeenschappelijk zangonderwijs.

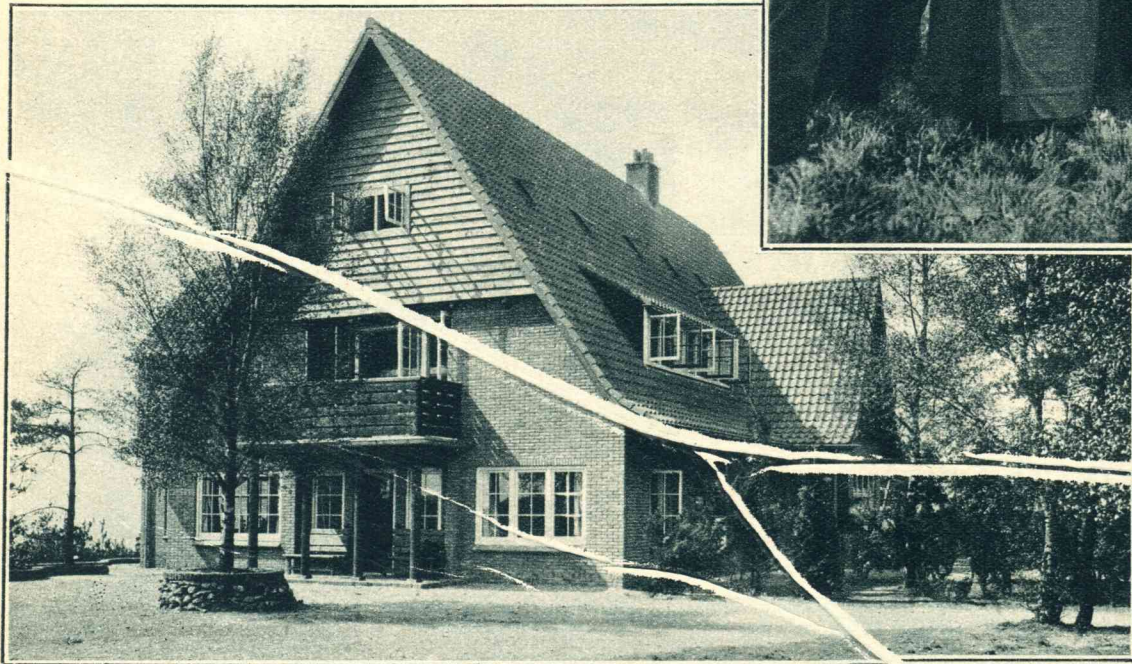

Te's Gravenhage wordt op het oogenblik in het Westbroekpark een Koloniale tentoonstelling gehouden, waarop o.a. de Nederlandsche inzendingen, die te Parijs geëxposeerd waren, zijn te zien. Prinses Juliana, die de opening verrichtte, doet den rondgang.

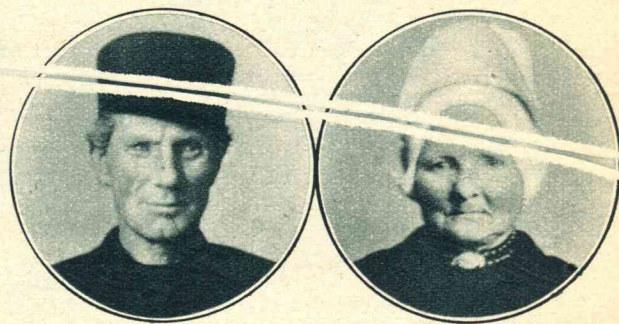

Het echtpaar Faber—Idzinga te Bobbeldijk, gemeente Berkhout, vierde zijn 50-jarig huwelijksfeest.

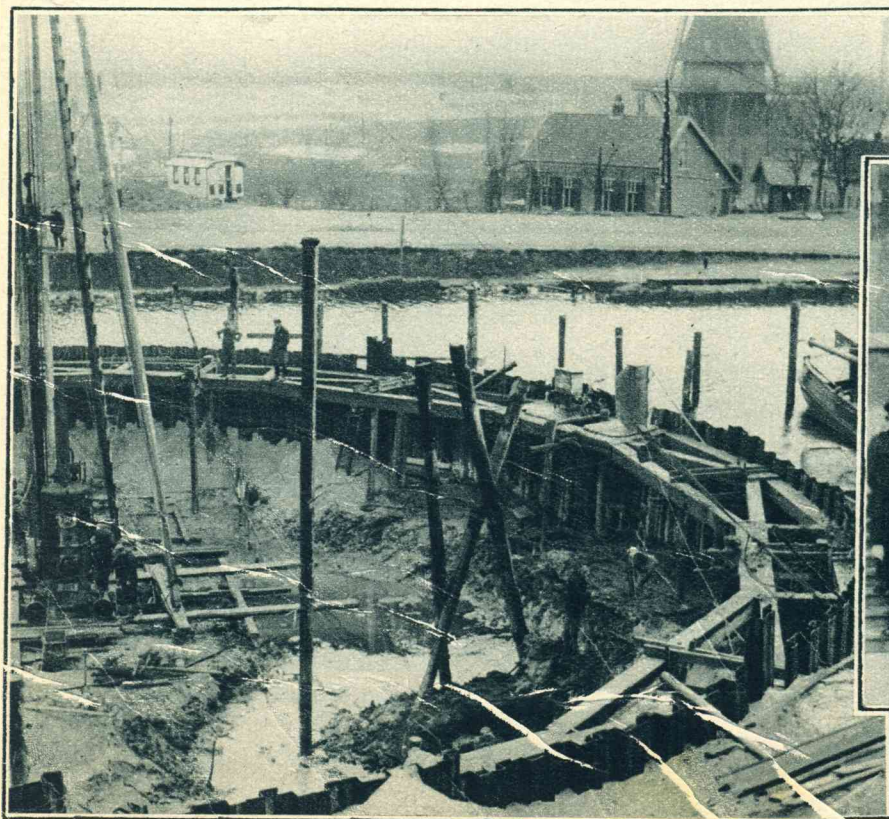
ALLERLEI

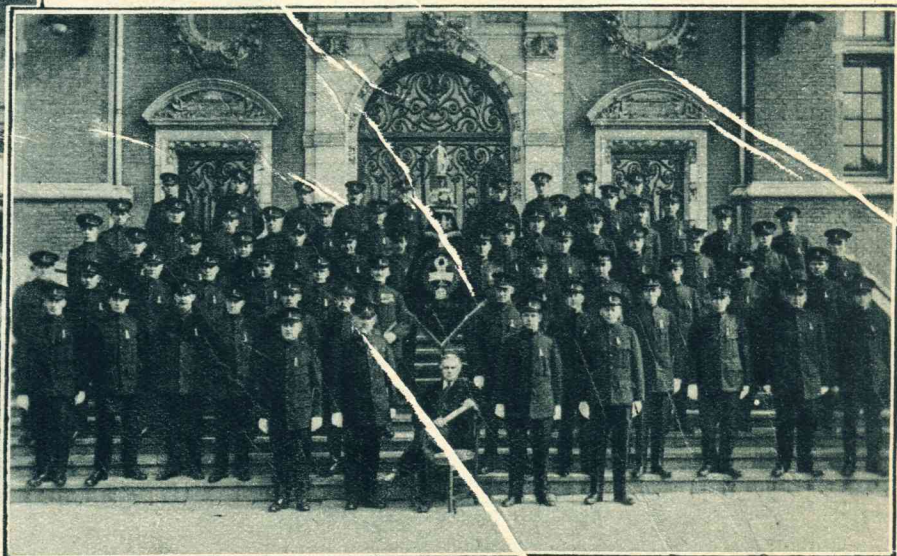
De heer J. de Vries was 40 jaar burgermeester van Bunschoten en Spakenburg, en werd bij die gelegenheid gehuldigd.

Het echtpaar J. de Vet— v. d. Molen is 20 Mei vijf-en-vijftig jaar gehuwd.

De Jeugdherberg „Wolkenland” bij Didam, welke het vorige jaar afbrandde, is thans herbouwd en zal o.a. als schoolgebouw en het Amst. d. Lyceum dienst aen.

Over de Ringvaart bij Aalsmeer wordt een nieuwe brug gelegd. Voor het aanbrengen van de basis wordt voor het eerst in Nederland gebruik gemaakt van een speciale Krupp-construcie, waarbij geen stulpalen noodig zijn, maar een ijzeren damwand wordt gebruikt.

Het Amsterdamsche Politie mannenkoor „Euterpe” vierde zijn 5de lustrum.

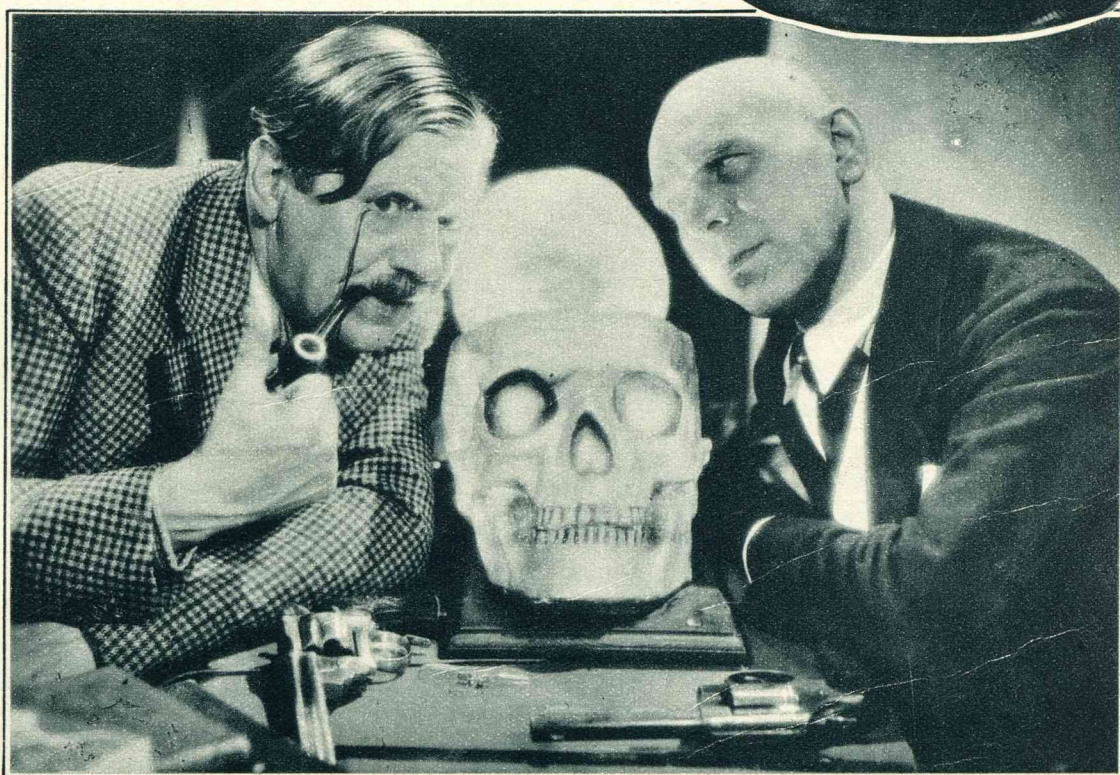
Het feest, dat de knecht (rechts) tijdens zijn verblijf in de woning van de opdrachtgeefster (Adèle Sandrock) „liet“ geven.

Een afgodsbeeld in duplo!

MILLIONNAIR TEGEN WIL EN DANK

Kurt Nickel is een juweliersknecht, die op een goeden dag voor een oude dame een familiediamant uit de zetting moet nemen. Het kostbare steentje zal worden verkocht en de opbrengst ervan moet dienen om den bruidsschat van haar dochter contant aan den adellijken bruidegom te kunnen uitkeeren. De knecht wordt echter zeer zenuwachtig, wijl de dame hem te sterk op de vingers kijkt en op een gegeven oogenblik is de diamant verdwenen. Inplaats van de kauwgummi, waar hij op kauwde, schijnt de jonge man den diamant te hebben ingeslikt. Oogenblikkelijk worden maatregelen genomen voor een operatie, doch de chirurg weigert: de jonge man is te slap en moet eerst aangesterkt worden. Natuurlijk moet Kurt dien tijd ten huize van de eigenaresse van den diamant doorbrengen en zich bewust van zijn belangrijkheid, door het kapitaal dat in zijn maag rust, haalt hij de gekste dingen uit en gooit het heele huishouden overhoop, terwijl de dochter des huizes tevens de gelegenheid krijgt zich een eigen echtgenoot te kiezen, inplaats van dien ouden adellijken candidaat. Men beweert, dat Kurt Bois, die de rol van juweliersknecht vervult, een Duitsche Buster Keaton is, zoo-jat het vermoeden voor de hand ligt, dat men zich met deze City-Film wel zal amuseeren.

Detectives houden het levende diamanten-étuitje goed in de gaten. Desondanks werd hij toch nog door roovers ontvoerd, die op zeer primitieve, doch radicale wijze een operatie wilden plegen.

WAT DE LENTEZON IS

VOOR HET JONGE GROEN

Leila Hyams
M.G.M.

Door een dagelijksche verzorging van Uw huid volgens *Pond's Methode* zult ge er steeds frisch en jeugdig blijven uitzien. Reinig voor ge ter ruste gaat Uw gezicht met *Pond's Cold Cream*, die het zich in de poriën bevindende vuil naar de oppervlakte drijft, vanwaar ge het met 'n *Pond's Tissue* kunt verwijderen.

Bet dan Uw gelaat met een weinig *Pond's Skin Freshener*. En wanneer ge uitgaat, 's avonds zoowel als overdag, gebruik dan altijd een weinige *Pond's Vanishing Cream*. Ze geeft U een charmante frissche teint. *Pond's Methode* is voor Uw huid wat de lentezon is voor het jonge groen.

POND'S VANISHING EN COLD CREAM

Een complete monsterdoos bevattende 2 tablettes *Cold en Vanishing Cream*, een flacon *Skin Freshener* en een pakje *Tissue* ontvangt U na indiening van 25 ct. portie aan **BOND'S EXTRACT CO., Afd. 16, AMSTERDAM**

NAAM
ADRES

BON

116

LUIERMANDEN

en WIEGEN bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
loopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Sproeten komen vroeg in
het voorjaar, koop tijdig een pot
Sprufol. Bij alle Drogisten.

ABONNEERT U OP
DE STAD AMSTERDAM

Verhelder
Uw
glimlach
door

ERASMIC Tandzeep

FABRIKAAT ERASMIC COMPANY LTD, LONDEN
IMPORTEURS: FIRMA B. MEINDERSMA, DEN HAAG.

X ESD 320-0259A

Een RECLAME-BEGROOTING is niet volledig, wanneer

„De Stad Amsterdam”

niet bij de bladen is opgenomen

Tot besluit van den maaltijd

van die heerlijke krieke! Fijn! En wat geeft het of Uw tanden al blauw worden; er bestaat immers *Pebeco*. Daarvan worden ze weer glinsterend wit. Want *Pebeco* bevat buitengewoon werkzame en reinigende bestanddeelen.

Aan den frisschen, aangenaam-krachten smaak bemerkt men al direct dat *Pebeco* iets bijzonders presteert, want ze stelt zich er niet mede tevreden de mondholte vluchtig te parfumeeren, maar reinigt grondig en langdurig, terwijl ze op den bloedsomloop in de weefsels der mondholte prikkelend werkt, zoodat tanden en tandvleesch er sterker door worden.

PEBECO TANDPASTA

Pebeco is billijk
35 en 55 cents
in zuiver tinnen tuben

PEBECO MIJ., Sarphatikade 3, AMSTERDAM-C.

wees frisch, wees opgewekt

wees geen sleurmensch, 's-morgens niet, 's-middags niet en ook 's-avonds niet. Stelt Uw werkkring aan Uw zenuwen zware eischen, blijf ze de baas door geregeld *Wrigley's* te gebruiken. *Wrigley's* na elke maaltijd reinigt het gebit, maakt de mond frisch en bevordert de spijsvertering. *Wrigley's* geeft rust en kalmte, houdt U fit en monter.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje.

HM-2

WRIGLEY

HET MELKMEISJE

Dit wereldberoemde schilderij van Johan Vermeer van Delft bevindt zich in het Rijksmuseum. Het werd voor geruimen tijd door de Nederlandsche Regeering aangekocht en is schatten waard. Van heinde en ver komt men het bemoederen. De voorstelling is zeer eenvoudig: een tafereeltje uit het dagelijksche leven. Men ziet een meisje, dat uit een aarden kan de witte melk schenkt. Het meisje zelf, haar houding en alle de stille dingen rondom, zijn voortreffelijk en levenswaar van uitbeelding. De kleuren van Vermeer zijn steeds buitengewoon fijn en edel. Hij was vooral een meester in de „witten” en de „blauwen”. Welk een teere nuances nog in die ééne witte kleur worden aangetroffen, merkt men eerst goed op, wanneer

men, vol verrukking, zijn „mit op mit” schilderen bewondert, b.v. de witte muts tegen den witten muur en bij het wit van melk en kannen. Ook zijn „blauwen” meet hij subliem te schilderen (meisjeskopje in 't Mauritshuis). Vooral beroemd zijn voorts o.m. „Het Straatje” (Rijksmuseum) en 't „Gezicht op Delft”. Vermeer is een ziele-schilder; er zijn er, die nog meer van zijn kunst houden dan van die van Rembrandt. 't Is of hij u aan 't oor fluistert, terwijl gij zijn schilderwerken bezieet, welk een wonder al het leven is, een wonder nog door niemand gekend, een mysterie onbegrepen. Een héél klein tipje van dat levenswonder licht deze groote, doch teedere schilder, in heerlijke kleuren en ware uitbeelding, voor ons op. de H.

De rustende watervogel.

door

Ronald Wright

Alle menschen! Ik heb van Sam begrepen, dat, als meisjes romans lezen, hun hoofd min of meer op hol raakt. Als zulke meisjes dan trouwen, verwachten ze — u bent toch niet getrouwd?" viel hij zichzelf snel in de rede.

„Neen."

„Gelukkig," zuchtte George verlicht, „maar als u gaat trouwen, verwacht u toch zeker een held tot echtgenoot te krijgen?"

„Daar heb ik eigenlijk nooit over nagedacht."

„Neen," hernam George, „maar als u erover gaat nadenken, zult u ook tot de ontdekking komen, dat u verwacht iemand bereid te vinden ter eere van u andermans neuzen uit model te slaan en steeds gereed u te redden — uit — wel — uit leeuwenmuilen en zoo. Denkt u ook niet?"

„Ik weet het niet," antwoordde het Lavendelmeisje aarzelend.

„U zult zien, dat het zoo is," verzekerde George haar, „tenminste, Sam beweert dat. Betty verwacht van hem dergelijke dingen."

„Is Betty het meisje, dat u bedoelde?"

„Ja."

„En gaat zij met Sam trouwen?"

„Juist."

„O," was alles, wat het Lavendelmeisje hierop zei.

„Ziet u," ging George ernstig voort, „het plan was om Betty te schaken en zoo Wilfred — Sam's mededinger — op de proef te stellen. U moet namelijk weten, dat Wilfred reusachtig opschept over zijn heldenmoed. Maar Betty vatte kou en bleef thuis en inplaats van haar heb ik u geschaakt"

„O," zei het Lavendelmeisje weer. „Nu ben ik er achter."

„En kunt u mij vergeven?"

„Er valt niets te vergeven. Integendeel, ik dank u voor uw hulp. Toen u mij in den auto duwde, begreep ik direct, dat u mij voor een ander aanzag. Maar ik zei niets, omdat ik het een schitterende oplossing vond, op die manier vlug te kunnen wegkomen." Ze glimlachte. „Ik kan dit nu eigenlijk wel afdoen."

George staarde met sprakeloze bewondering naar haar, toen ze het masker had afgenomen. Zelfs bij het schemerige licht van een door wolken bedekte maan hoefde hij geen seconde te twijfelen of zijn tochtgenoot een zeldzame schoonheid was. Zwarte, speelsche krullen omlijstten een fijn, matbleek gezichtje, haar oogen waren groot, donker en fluweelig.

„Eh," begon George aarzelend, nadat hij een beetje van den schok bekomen was, „ik geloof, dat we beter kunnen stoppen en hun alles uitleggen"

„O neen," riep ze geschrokken. „Ze.... ze mogen me niet pakken!"

„U pakken?" George keek haar met open mond aan. „Maar.... ze zitten *mij* immers achterna?"

„Neen, mij."

„Wat hebt u dan in vredesnaam op uw geweten?"

„Dat zal ik u vertellen. Ik werk bij Myriel en vanmiddag moest ik met dit costuum naar juffrouw Neil...."

„Betty!"

„Aan het huis van juffrouw Neil werd me gezegd, dat ze het niet noodig had, omdat ze vanavond niet ging, en dat ik het costuum maar mee terug moest nemen naar de zaak. De juffrouw zou dan zelf wel komen om verschillende veranderingen aan te geven. En...." er trok een diepe blos over het donkere gezicht van het Lavendelmeisje, „omdat ik zoo vreeselijk graag naar het gecostumeerde feest wilde en.... en geen geschikte japon had, kwam ik op het idee het costuum van juffrouw Neil voor vanavond te leenen en het dan morgenochtend mee naar de zaak terug te nemen. Maar ik was nog niet goed en wel in het park, of er kwam een akelige man op me af...."

„Wilfred," constateerde George prompt.

„Hij moet me voor Betty Neil hebben aangezien. Ik probeerde hem te ontloopen, maar hij zat me voortdurend op de hielen en toen...."

Haar woorden stierven weg in een klaaglijken zucht.

George wierp een haastigen blik achter zich en fronste het voorhoofd. De afstand tusschen den two-seater en de beide vervolgende auto's werd langzaam maar zeker minder.

„En toen?" herhaalde hij vragend.

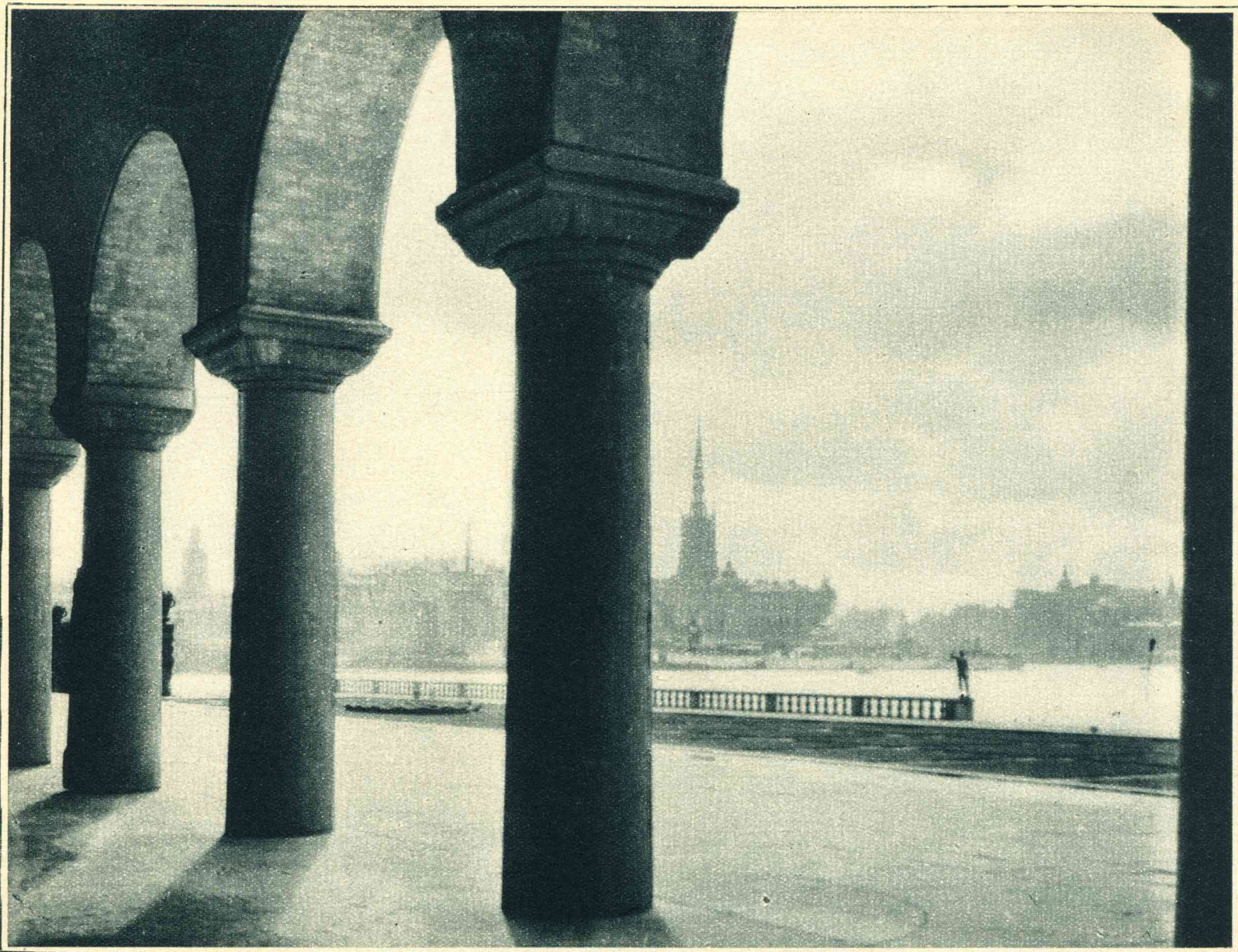
„Toen zag ik meneer Myriel."

„Uw patroon?"

„Ja. Ik dacht, dat hij mij misschien niet zou herkennen, omdat ik gemaskerd was, maar het costuum moet hij in elk geval hebben herkend. Ik ging er als een haas vandoor en zoodra ik buiten het park kwam, trok u me in den two-seater."

„Dus u denkt niet, dat hij u herkend heeft?"

„Ik weet het niet, maar als hij ons inhaalt, ziet hij natuurlijk, wie de lavendeljapon aan heeft en

Stockholm, het Zweedsche Venetië. — Uitzicht over de stadswijken Riddarholmen en Söder van onder de zuilengangen van het monumentale stadhuis.

dan ben ik er bij. Het kost me mijn betrekking. Hij zit in den tweeden auto, met den politieagent."

"Goeie grut."

"Het is verschrikkelijk, als ze ons inhalen."

"Afschuwelijk," bevestigde George. „Maar laat u het maar aan mij over, ze zullen ons niet pakken. Ik weet niet, hoeveel benzine ik bij me heb, maar ik hoop, dat het voldoende zal zijn. We zullen die oude rammelkast eens laten toonen, wat zij kan. Pas op!"

Het Lavendelmeisje pakte op. Ze dook weg op haar bankje, haar kleine hand hield den rand van het portier omklemd en ze hield — een en al opwinding door de sensatie van den dollen rit — den adem in, terwijl de straffe luchtstroom haar krullen over haar gezicht deed fladderen. George zat met grimmig-gesloten mond over het stuurwiel gebogen, de kleine wagen schokte bij iedere oneffenheid in den weg omhoog en schoot in suizelend tempo de bochten om.

"Halen we op?" vroeg hij in spanning, toen ze een poos hadden doorgereden.

Het Lavendelmeisje — zich stevig vasthoudend aan het portier en den rug van haar zitplaats — keek om.

"Een beetje," hijgde ze. „Maar ze zitten nog steeds achter ons. Kunt u niet nog wat harder rijden?"

"Nog harder?" herhaalde George ademloos. „Drommel-nog-aan-toe, meisje, is het de bedoeling dat we allebei onzen nek breken? De laatste bocht hebben we op twee wielen genomen en als ik nog meer gas geef, loopen we kans de volgende ondersteboven te nemen! Durft u dat risico aan?"

"Alles liever dan gepakt te worden."

"Uitstekend."

De two-seater sprong vooruit. Heggen en boom-wipten spookachtig voorbij als donkere, vormloze nevelvlekken. George hing letterlijk op het stuurrad en tuurde de duisternis in met strakgespannen oogen.

"Nu halen we op," schreeuwde het Lavendelmeisje hem toe, boven het suizen van den wind en het geronk van den motor. „Als u nog een poosje zoo..."

Ze maakte den zin niet af. Er klonk een scherpe knal, toen de wagen een hoek omschoot, daarop volgde een gierend, oorverscheurend knarsen, toen George als een wanhopige de remmen aanzette. De auto tolde rond en kwam, met den kop in de richting, waaruit hij gekomen was, midden op den weg staan.

De jongeman en het meisje staarden elkaar verbijsterd aan.

"Goeie genade," stiet George uit, zich het zweet van het voorhoofd wisschend. „Dat lap ik 'm geen tweeden keer. In 't vervolg nooit meer dan 'n twintig-kilometer-gangetje! 't Is gedecideerd veiliger..."

"'t Was op het kantje af," verklaarde het Lavendelmeisje met trillende stem.

"Zeg maar liever 'n wonder," verbeterde George.

"Wat doen we nu?"

Ze stapten uit en George onderzocht de banden. Er was er een gesprongen, zooals de knal hem reeds had verteld.

"Joost mag het weten," zei hij moedeloos. „Het kost me minstens vijf minuten om een reserve-wiel op te zetten. Maar 't is niet meer nodig," viel hij zichzelf in de rede, „daar hebben we onzen vriend Wilfred al."

De eerste auto stopte vlak voor den hunnen en nauwelijks had Wilfred Monk zijn voeten op den grond gezet, of de tweede wagen bereikte ook de plek van het ongeval en ontscheept meneer Myriel en den politieagent.

Wilfred, met een vuurooden, opgewonden kop boven zijn zijden Pierrot-costuum, stapte op George af, bleef toen met iets van een overwinnaar in zijn houding staan en wachtte op de komst van den politiedienaar.

"Agent," riep hij met een theatraal armgebaar uit, toen de waardigheidsbekleeder hem bereikt had, „arresteer dien man!"

De agent staarde naar hem, toen naar George, ten slotte naar meneer Myriel.

"U kunt met me doen, wat u wilt," zei George gelaten, „ik behoud mij mijn verdediging voor. Dat komt ervan, als je een vriend een plezier doet," voegde hij er bitter bij.

"Ziezoo!" schreeuwde Wilfred triomfantelijk. „Hij bekent!"

De agent schoof zijn helm naar achteren en fronste grimmig de wenkbrauwen.

"Nee jongetje," verklaarde hij dreigend, „als je denkt, dat je mij nemen kunt, heb je het mis. Jij bent de man, om wien het te doen is!"

"Ik?" Wilfred's onderkaak viel omlaag. „Ik? Waarvoor?"

"Voor het stelen van den auto van meneer — hier." Een knik in de richting van meneer Myriel. „Dat is de wagen toch?"

"Dat is hij," bevestigde de eigenaar van het modehuis.

"Maar... m... maar, u begrijpt het verkeerd," stamelde Wilfred, met een gelaatsuitdrukking, of hij het gansche uitspanseel op zijn hoofd had gekregen. „Ik zat dien man achterna." Een moorddadig-priemende handbeweging in de richting van George. „Ik zag, dat hij deze jongedame met geweld in zijn auto duwde en met haar wegreed. Ik leende den eersten wagen den besten, dien ik vinden kon en zette hem na. Het was niet meer dan een staaltje van mijn plicht," eindigde hij met een vertoon van nobele waardigheid.

De agent snoof ongeloofig. Hij liet zijn gestrengen blik rusten op het Lavendelmeisje, dat beedde terzijde stond.

"Is dat zoo, juffrouw?"

"Natuurlijk niet. Het is klinkklare onzin," antwoordde ze zonder aarzelen.

„Bliksem!” flapte Wilfred uit. Toen liep hij snel op het meisje toe en keek haar in het gezicht. „Bliksem!” zei hij nog eens. En daarop, onbeschaamd en vijandig: „Dit is Betty niet — dit — dit — schepsel heeft dat costuum gestolen!”

„Kijk eens hier, vriendlief,” schamperde de agent, „ik weet niet waar je al die handige uitvluchten zoo gauw vandaan haalt en dat kan me ten slotte ook geen steek schelen! Den dans ontspring je tóch niet...” Hij wendde zich tot George: „U kent deze jongedame?”

„Natuurlijk! Dat spreekt nogal vanzelf!” klonk het opgewekt. „Dit is Juffrouw — eh — Juffrouw — ik zal het u maar zeggen, ze is mijn verloofde. Maar de verloving is nog niet publiek, begrijpt u?”

Meneer Myriel, die bezig was geweest zijn auto na te zien, kreeg plotseling een glimp van het gezicht van 't Lavendelmeisje.

„Jandorie!” riep hij. „Juffrouw Craydon! Wat voert u hier uit?” Hij liet zijn blik langs haar bal-masqué-costuum glijden en zijn lippen verstrakten. „Wie heeft u permissie gegeven deze japon aan te trekken?”

„Ik.... ik....” Het Lavendelmeisje begon te stotteren.

„Ze heeft haar gestólen!” herhaalde Wilfred zijn beschuldiging.

„Is dat zoo, Juffrouw Craydon?” informeerde haar patroon.

„'t Is eenvoudig belachelijk!” mengde George zich in de discussie. Hij zag dat het meisje op het punt was in tranen uit te barsten en hij voelde zich verplicht haar ridder te zijn. Met Sam en Betty

zou hij het naderhand wel in orde maken. „De zaak is deze,” vervolgde hij. „Juffrouw Neil, de eigenares van dit costuum, is een heel goede kennis van mij. Ze was plotseling verhinderd naar het carnaval te gaan en leende haar japon aan — aan mijn verloofde. Juffrouw Neil zal u precies hetzelfde vertellen, als u de moeite neemt het haar te vragen,” voegde hij er brutaalweg bij.

„Maar —” begon Wilfred weer.

„Jij gaat met mij mee, jongeman,” snauwde de agent. „Je hebt genoeg praatjes verkocht.”

En Wilfred, ziende dat er niets anders opzat, volgde met hangend hoofd den vertegenwoordiger van den sterken arm. Een weinig-waardige aftocht voor een held! Toen het achterlicht van den auto, die den agent met zijn gevangene naar het politie-bureau voerde, vervaagd was tot een roode glinstering, stapte meneer Myriel in zijn eigen wagen.

„Vóór ik wegga,” zei hij, overvloeiend van minzaamheid, „moet ik je nog even bedanken, jongeman, voor je tijdig ingrijpen.”

„Mij bedanken?” echode George verbluft.

„Ja zeker. Als jij je two-seater niet zoo handig had rondgedraaid en zoo den weg geblokkeerd, had ik mijn wagen misschien nooit meer teruggezien. Het was heel flink van je, want het is een gevaarlijk kunstje.”

„Dat is het zeker,” bevestigde George uit den grond van zijn hart.

„Ik geef je de verzekering, dat ik het bijzonder op prijs stel.”

Toen lachte hij het Lavendelmeisje vaderlijk-welwillend toe.

„Ik wensch u geluk met uw keus, juffrouw

Craydon,” ging hij voort. „En denkt u er vooral aan, dat u mij op uw bruiloft vraagt. Niet vergeten, hoor!”

„Nn.... neen meneer,” stamelde het Lavendelmeisje.

„Dan wensch ik jelui goedenavond,” nam meneer Myriel afscheid. Toen zette hij den motor van zijn teruggevonden eigendom aan en verdween in de duisternis.

Het Lavendelmeisje keek George met een wanhoopsblik aan.

„Nu is alles nog veel slimmer dan straks,” zuchtte ze, vechtend met haar tranen.

„Geen enkele reden om u overstuur te maken,” stelde George haar vroolijk gerust. „Het is een werkje van een paar minuten om een reserve-wiel op te zetten en dan rijd ik u direct naar huis.”

„Maar die bruiloft,” klaagde ze. „Hoe moet ik hem aan het verstand brengen, dat er heelemaal geen bruiloft is?”

„O!” George keek even peinzend voor zich uit. „Daar dacht ik zoo gauw niet aan. Ja, hij verwacht een bruiloft, lijkt me.”

„Natuurlijk doet hij dat.”

„Wel —” George concentreerde zijn aandacht een oogenblik op den sterrenhemel. „Misschien komt er ook wel een bruiloft,” profeteerde hij toen.

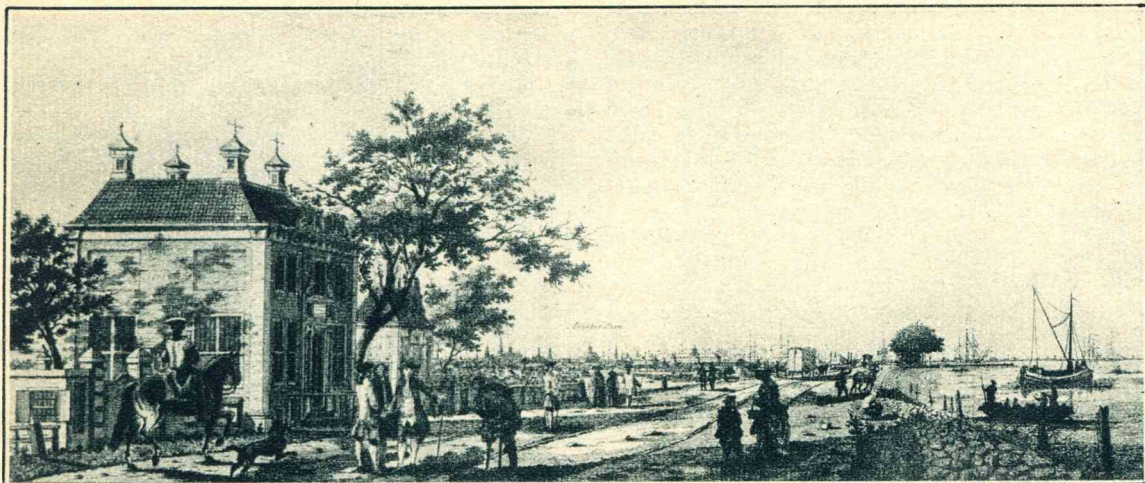
„Hoe bedoelt u?” vroeg het Lavendelmeisje argeloos.

Dat was welbeschouwd een dwaze vraag, want ze wist drommels goed wat George bedoelde....

EINDE.

Stockholm, het Zweedsche Venetië. — Het grootsche, moderne stadhuis uit de lucht gezien met op den achtergrond de stadswijken Riddarholmen en Söder.

Gezicht op den Diemer- of Zeedijk, met links het Gemeenlandshuis (naar een kopergravure uit 't Gemeentearchief).

Het Gemeenlandshuis aan den IJdijk

Het aantal Amsterdammers, dat er prat op gaat zijn goede stad te kennen is aan het afnemen.

Geen wonder, bij de geduchte uitbreidingen, die de hoofdstad in de laatste jaren heeft ondergaan, waardoor tal van landelijke, vriendelijke plekjes verdwenen zijn om aan eindeloze stratenrijen het grauwe aanzijn te verschaffen. Maar het IJ behoudt voor iederen Amsterdammer zijn bekoring, dat machtige water, waar de wind zoo ruig om de ooren kan blazen en het brakke water zoo heerlijk en weldadig kan geuren naar de zee en associaties wekt van levensblij en gezond, stoer leven aan boord.

De IJdijk aan het einde van den Zeeburgerdijk behoort dan ook tot de geliefde wandelingen van vele Amsterdammers. Welk een heerlijk wijd uitzicht heeft men hier over het water naar den wijkenden overkant, naar Schellingwoude, Dungenhamden den stompen toren van Ransdorp. En welk een vroolijke vogelschaar bevolkt het water aan weerszijden van den dijk, terwijl ranke zeilschuitjes de Oranjesluizen binnenvallen. Hier is nog een vrijwel onbedorven stukje natuur, dat zijn grootsheid ontleent aan het wilde water, dat zoo onstuimig tegen den dijk op kan klotsen.

Geen wonder, dat deze dijk tot de oudste van ons land behoort en dringend noodzakelijk was om het achterliggende land tegen den waterwolf te beschermen.

Voor het eerst vindt men van den dijk, den Zeeburger- en Diemerdijk, zooals deze heet, melding gemaakt in den brief van Guy, bisschop van Utrecht, tevens heer van Amstelland, welke gedateerd is 2 Februari 1307. Doch veilig kan men aannemen, dat de dijk al eenige eeuwen ouder is.

Evenwel, men was toen nog niet zoo heel ver gevorderd in de techniek van den dijkbouw en herhaaldelijk bleek de mensch te zwak om tegen de titanenkracht van zee en storm op te worstelen. Daar het onderhoud tot dusver van de goedgunstigheid der boeren had afgehangen en ieder aan het herstel van den dijk niet meer deed dan strikt noodzakelijk was voor de bescherming van eigen erf en goed, ontstond er weldra 'n chaotische toestand, waaraan Hertog Philips van Bourgondië in 1440 een einde maakte, door te 'bepalen, dat er een college zou worden ingesteld, met de taak de beschoeiing tweemaal 's jaars te „beschouwen” als een waarborg voor het onderhoud en de

beveiliging van het achterliggende land. Hoe noodig het was deze taak in vertrouwde handen te leggen, had men nog kort tevoren in het jaar 1422 ondervonden, toen de dijkdoorbraak bij Ipensloot (ter hoogte ongeveer van de plaats, waar thans het Gemeenlandshuis staat) een overstromingsramp veroorzaakte en aan honderden boeren groote schade en levensgevaar bracht. De „Waal” of kolk, die thans nog aan den binnenkant van den dijk te zien is en een heerlijke toevlucht biedt voor de talloze watervogels, die er nestelen, is er een overblijfsel van.

Naar aanleiding van dezen watersnood zagen reeds Jan van Beieren en de stadhouder Hugo van Lannooy zich gedwongen maatregelen te nemen; doch de stad Amsterdam was hierover nog niet voldaan en wendde zich tot den Hertog van Bourgondië, die daarop last gaf een zware beschoeiing van paalwerk, door ijzeren bouten bijeen gehouden, aan te brengen. Doch Amsterdam, de opkomende jonge stad, was nog niet volkomen gerust gesteld en verzocht den vorst, den jongsten burgemeester der stad te veroorloven zitting te nemen in het College, dat met het schouwen van den dijk belast was en waaruit later het College van Heemraden is voortgekomen. Dit kreeg tot taak, toezicht te houden over de herstellingen en het onderhoud van den dijk, voorts over de sluizen, dammen, watertochten en waterloozing van den Diempolder. Toch kwamen in de 15de, 16de en 17de eeuw nog herhaaldelijk doorbraken voor.

De laatste, die zeer ernstig was, had plaats in 1702, toen zelfs Breukelen, Loosdrecht en Maarsseveen door het water bedreigd werden.

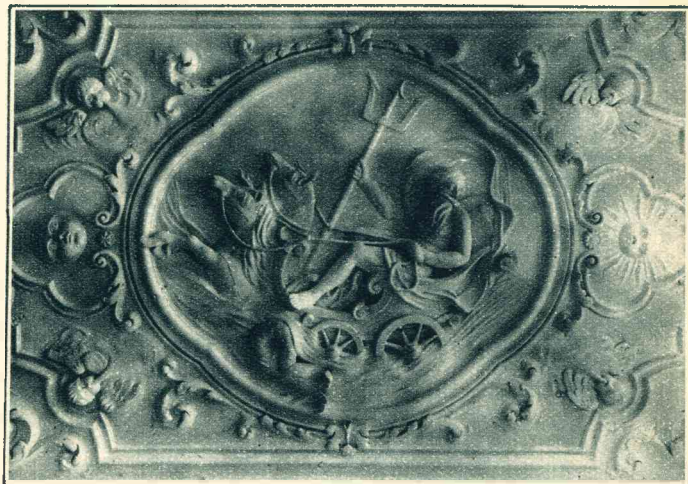
Herhaaldelijk heeft men bij de verdediging

van ons land gebruik kunnen maken van de mogelijkheid, den vijand door het water te keeren en ook thans nog vormt deze wijze van verdediging een onderdeel van het systeem der stelling Amsterdam.

Kort daarop ondervond men een anderen tegenslag; het bleek, dat het oude paalwerk geheel door zeewormen was aangevreten en doorgeknaagd.

Dit bracht zware geldelijke offers voor de stad en de dijkplichtigen met zich mede, doch men zag er nu van af, den dijk opnieuw met paalwerk te beschoeien. Inplaats daarvan werden zware keisteenen aangebracht, een werk waarmede twee jaren gemoeid waren.

Aanvankelijk was het Hoogheemraadschap van Zeeburg en den Diempolder, zooals het college verder heeten zou, niet al te best gehuisvest. Men kwam bijeen ten huize van den waard van

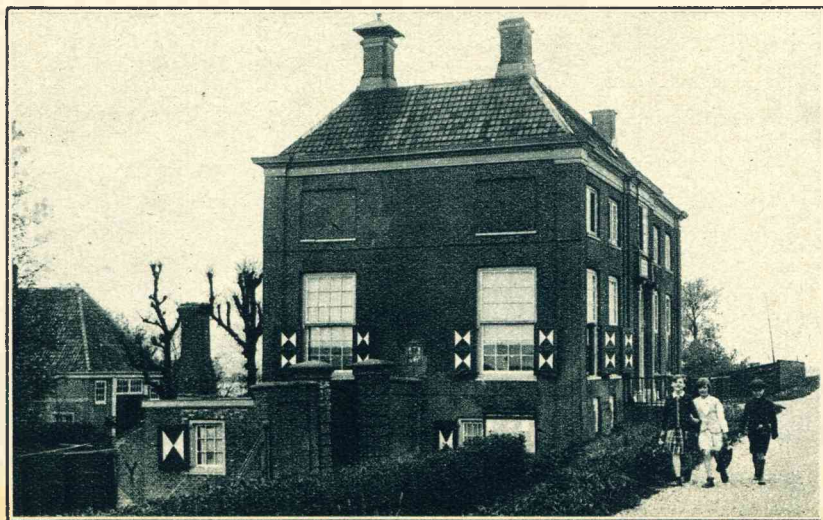

Detail van het plafond in het Gemeenlandshuis, voorstellende God Neptunus. In het huis resideert thans de heer Visser, die gegevens voor dit artikel verstrekte, als dijkmeester.

het Hoff van Hollant te Weesp of ten huize van den schout te Muiden, maar men gevoelde weldra de behoefte aan een eigen domicilie, dat men vond „in het huys daer de Jaeger uithangt” in de buurt Jaep Hannes, welk huis in het bezit was der stad Amsterdam. Na lang loven en bieden werd men het eens over den prijs, doch al speedig bleek, dat de oude herberg niet aan de eischen, die men voor dergelijke samenkomsten moest stellen, voldeed. Vooral in het begin der achttiende eeuw was men van oordeel, dat het zoo niet langer ging en dat het gebouw geheel veranderd moest worden. Het werd dan ook voor het grootste gedeelte gesloopt, om daarna opnieuw te worden opgetrokken. Op 24 Juli 1727 werd het vernieuwde Gemeenlandshuis in gebruik genomen. Het staat er thans nog vrijwel onveranderd, een deftige 18de-eeuwse patriciërs woning naar het uiterlijk, met grooten tuin en opstallen, waar de deftige heeren gelegenheid hadden hun equipages te stallen. Bij deze verbouwing werden geen kosten gespaard om den zetel van het Hoogheemraadschap zoo fraai mogelijk te maken. De uiterste zorg werd aan den bouw besteed, waarover geregeld toezicht werd gehouden. Twee beeldhouwersbazen werden belast met het snijwerk aan de leuning van de trappen, terwijl de stucadoor, Christiaan Wittenbecker, de decoratie van het voorhuis op zich nam tegen de in die dagen lang niet geringe som van f 235.—. Hij legde daarvoor eerst een tekening over, waarop men Neptunus kon zien, gezeten in een wagen door twee zeepaarden getrokken, terwijl op de vier hoeken de vier winden en in de krullen aan weerszijden de zon en de maan te bewonderen zouden zijn. Dit stucwerk is thans nog volledig aanwezig en vormt een der grootste sieraden van deze achttiende-eeuwse woning. Tegen de zijmuren werden de wapens van Holland en Utrecht aangebracht, benevens die van alle stemgerechtigde districten van het Hoogheemraadschap.

Sinds ruim twee eeuwen staat het voornamelijk gebouw daar aan den zoom van het water en zetelt daar een macht, die stellig in vroeger dagen zich in bevoegdheid met de Overheden van de stad kon meten.

MATTY VIGELIUS.

Het Gemeenlandshuis aan den IJdijk, waar het eerste deel van het Latijnsche opschrift in den gevel, dat in zijn geheel vertaald, luidt: „Hier handelen Bataven erover, hoe zij hun velden zullen beschermen tegen het woeden der baren”, door de Amsterdamsche jongens verbasterd wordt tot „Hier vreet men Batavieren”. (Hier de Freti Batavi).

De heer Chr. J. Peters, gemeentesecretaris der gemeente Laren, is benoemd tot burgemeester van Medemblik en werd door zijn nieuwe gemeentenaren feestelijk ontvangen. Op een der booten van de Alkmaar Packet voer de nieuwe functionaris van Enkhuizen naar zijn nieuw ambtsgebied, onderweg begroet door de Medembliker vloot.

Burgemeester Peters zet voet aan wal en wordt begroet door het gemeentebestuur.

NIEUWE BURGERVADERS

De aubade voor het stadhuis.

De burgemeester en zijn familie poseeren voor onzen fotograaf

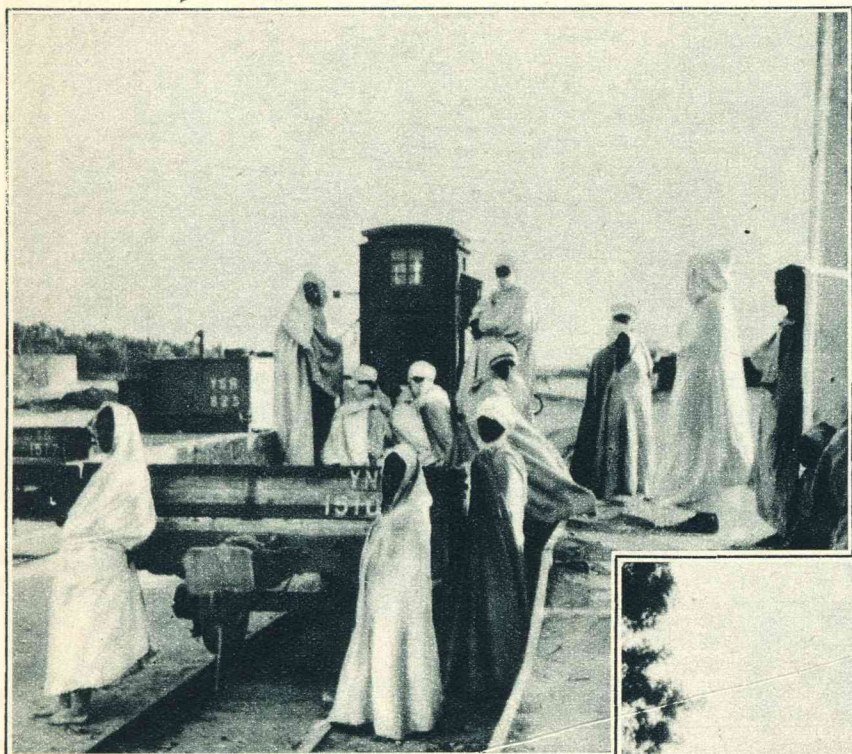

Tot burgemeester van Oost-zaan werd benoemd, en als zoodanig geïnstalleerd de heer J. W. Zijler, voormalig burgemeester van Renkum.

Eerste klas passagiers zien vanuit hun luchtige coupé naar het gevoel op het station.

Marokkaansche kruiers.

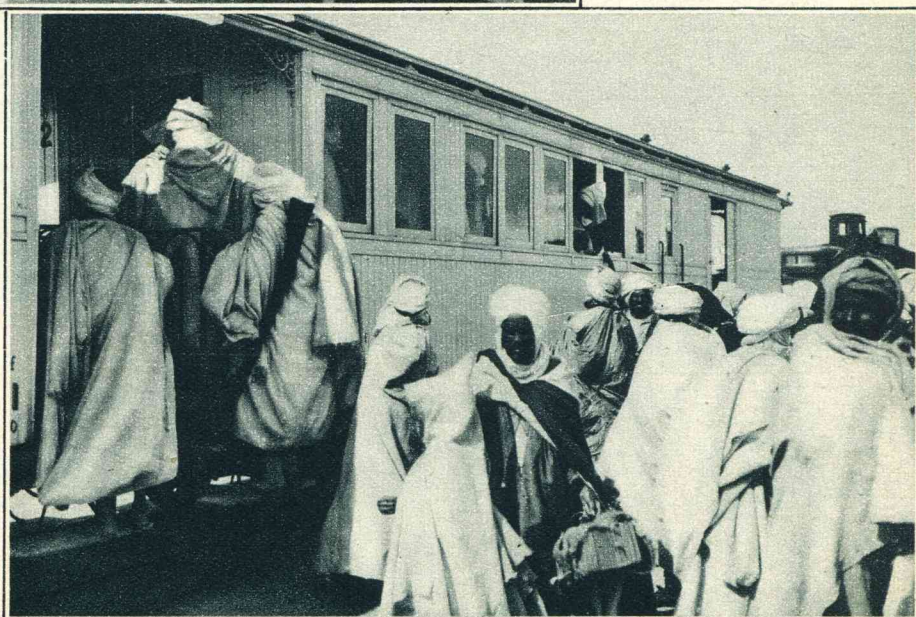

'N TREIN-REIS IN NOORD-AFRIKA

De oude Sheik gaat door de contrôle.

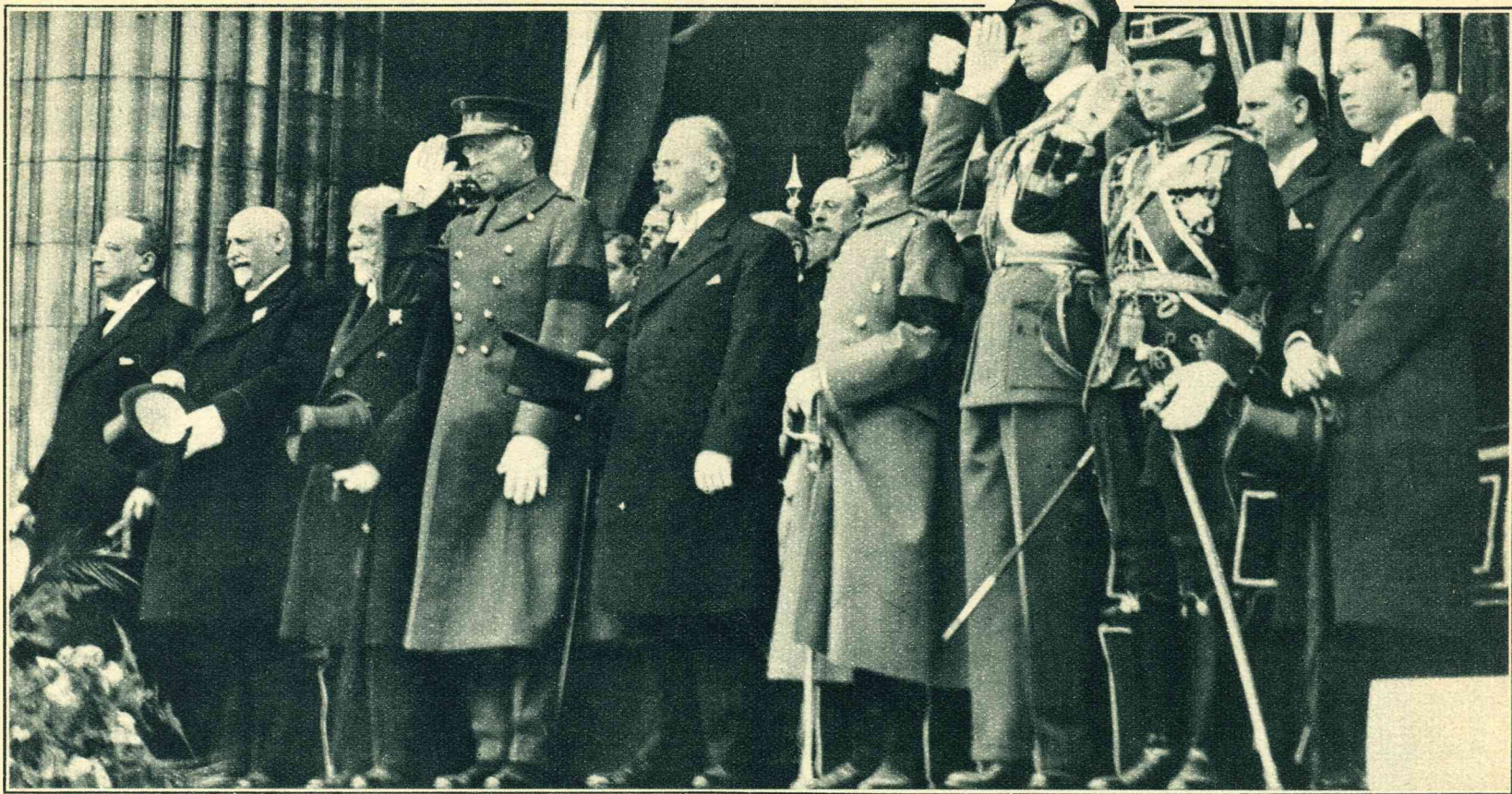

De Fransche spoorwegmaatschappijen, die de verbinding onderhouden tussen de steden en dorpen van Marokko, Algiers en Tunis, vervoeren wel andere passagiers in het land aan de andere zijde der Middellandsche Zee. En ook het materiaal biedt lang niet zooveel comfort als men in Europa is gewend. De volgelingen van Mahomed versmaden inmiddels het moderne vervoermiddel niet, maar maken er een druk gebruik van.

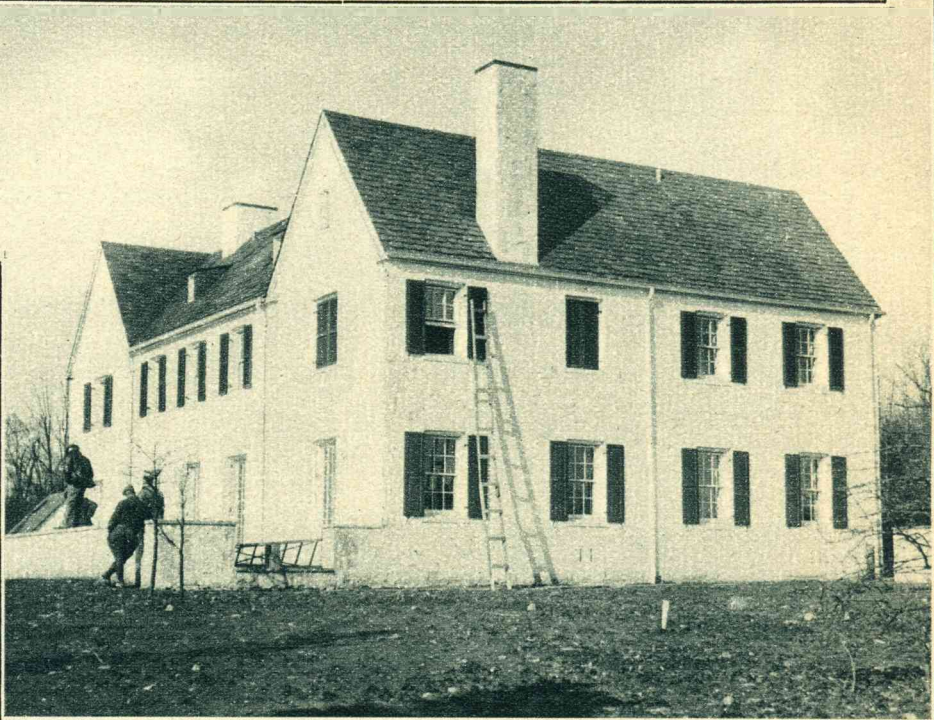
Tijdens den rit wordt de hitte vaak ondraaglijk, zoodat men zich, tegen het verbod in, op het platform wat laat doorvaaien.

Allen instappen! Een typisch tafereeltje op een platte-landsstationnetje in Algiers.

De begrafenis van wijlen president Paul Doumer vond te Parijs met groote plechtigheid en in het bijzijn van vele hoogwaardigheidsbekleeders plaats. Voor het Panthéon, terwijl de lijkstoet voorbijging: v. l. n. r. minister-president André Tardieu, de Kamervoorzitter Buisson, de vice-president van den Senaat Rabier, Koning Albert van België, de nieuwe President der Fransche Republiek Lebrun, de prins van Wales, de hertog van Aosta, kroonprins Paul van Joego-Slavië en de keizer van Annam.

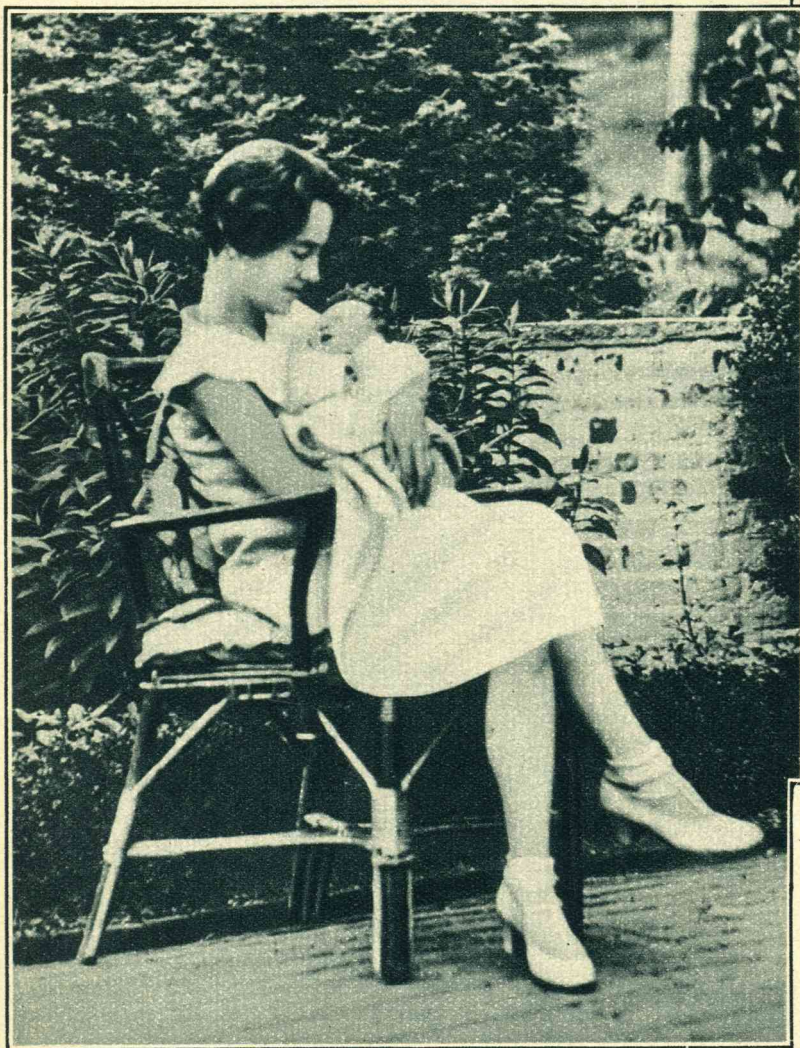
't Woonhuis van vliegenier Charles Lindbergh te Hopewell. Tegen het raam staat de ladder, waarvan de ontvoerders gebruik maakten om in de slaapkamer van het kind te klimmen.

BUITENLANDSCH NIEUWS

BABY SAFE

INSTRUCTIONS
LATER

Het Lindbergh-drama heeft tot de vreeselijke ontkenning geleid, welke alreeds vermoed kon worden. De twintig maanden oude baby is dood gevonden. Een foto uit gelukkiger dagen: mevrouw Lindbergh met haar zoon.

Een der twee geheimzinnige briefjes, die Lindbergh van de misdadigers ontving, waarop wordt medegedeeld, dat het kind veilig is en nog nadere aanwijzingen zullen volgen.

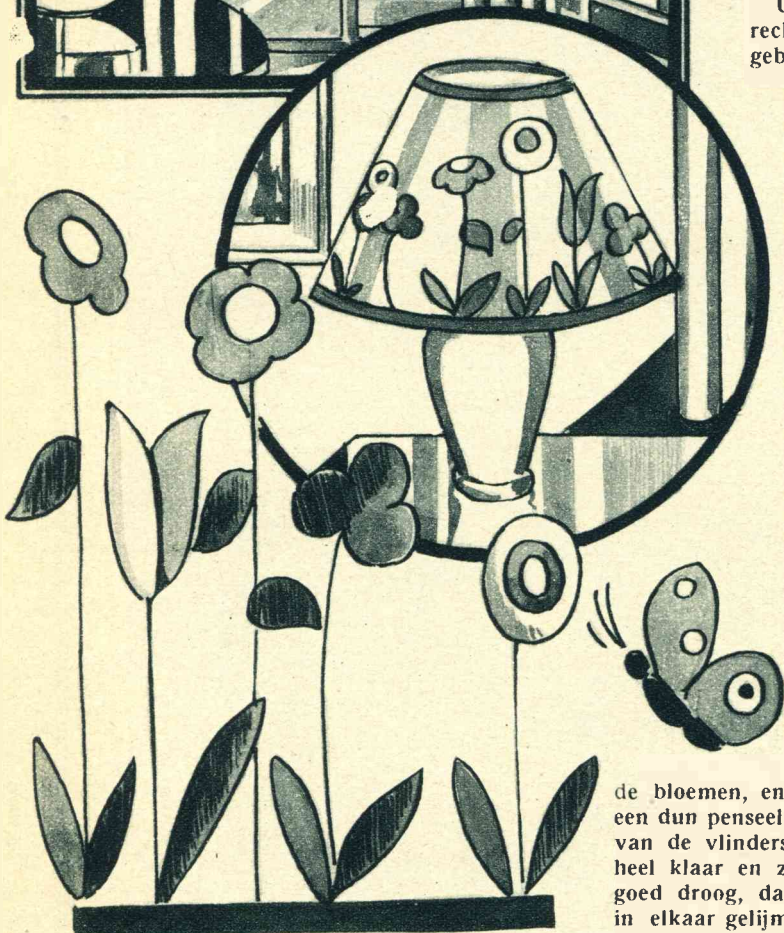
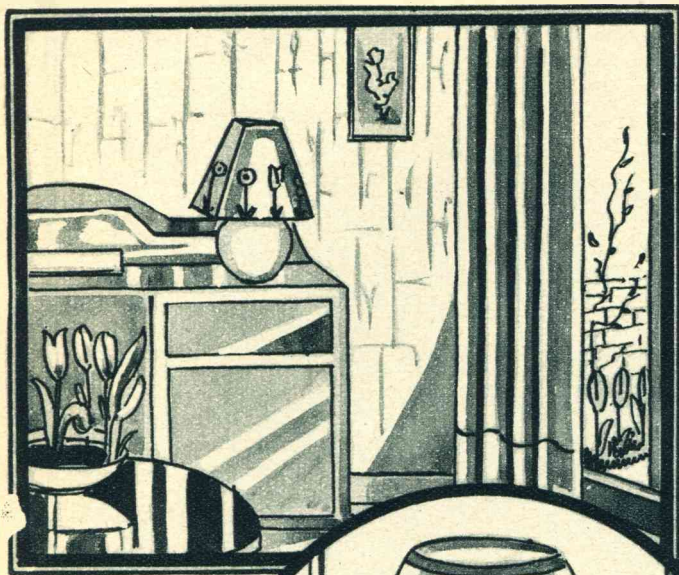
UIT 'T GROENE ERIN

*het typisch Iersche landschap bij het dorp Seven Churches, aan het
Glendalough dat hier tusschen de steile bergen eenige schilderachtige meen*

het dorp Seven Churches, aan het riviertje de
le bergen eenige schilderachtige meertjes vormt.

Vrouwenleven

Een zomer-motief
voor uw lampkap

Hoewel we nu weer de lange lichte avonden krijgen, avonden waarop we niet zoo vroeg meer 't licht behoeven op te steken, willen we toch nog eens een aardig kapje voor een schemerlamp bespreken. Want niet alleen om te schemeren hebben we die lampjes, maar ook voor decoratie. Ze zijn een sieraad in ons huis, vooral dit lampje is leuk, daar het bewerkt is met bloemen.

U weet nu wel, hoe een doorzichtig papieren kap in elkaar geknutseld wordt, daarover zullen we het dus niet hebben, het bloem-motief is voor elk modelletje geschikt, en u kunt dus iederen willekeurigen vorm kiezen.

De bloemen worden nagetekend op gekleurd papier; dit nateekenen zal in het geheel geen bezwaar opleveren, want de vorm is wel heel eenvoudig. U neemt dun gekleurd papier, de dikte van vlechtmatjespapier, en u begint de bloemen te teekenen; niet te groot.

De tulp heeft een oranje en een geel blad, de andere bloemen kunnen afwisselend oranje zijn met een geel cirkeltje in het midden, donker rood met geel, paars met een oranje hart. Het is goed een aantal bloemen van één vorm te gelijk te knippen, door het papier te vouwen, zoodat steeds hetzelfde model weer terugkeert. Bij de tulp, die overigens zeer eenvoudig is, komt een klein beetje smaak goed te pas. De blaadjes onderaan de stelen zijn groen, alle één kleur, de blaadjes in het midden der stengels, en de klaverblaadjes zijn eveneens groen.

De vlinders: hiervan maakt u er een stuk of drie, vier. Zij kunnen afwisselend oranje en hard blauw worden, met kleine rondjes van wit en daarop weer kleinere rondjes van zwart op de vleugels, het lijfje ook zwart.

De dunne stengeltjes worden niet uit papier geknipt, doch later geteekend met groene waterverf, niet te dun aangemaakt.

U ziet wel, de meeste loopen stijl recht, doch enkele zijn even sierlijk gebogen. Heeft u de bloemen en de cirkeltjes geknipt, dan beginnen we te plakken. Dit gebeurt voordat het kapje in elkaar geplakt is, zoodat we het nog plat op de tafel kunnen leggen. U plakt de bloempjes en blaadjes met vloeibare gom; ook gluten kan hiervoor gebruikt worden, niet te dik insmeren, en u drukt ze even aan met een schoonen doek.

U fantaseert zelf een beetje de eene bloem een weinig hoger, dan weer twee wat lager, zoo ongeveer als het voorbeeld aangeeft. De blaadjes komen alle op een lijn aan den onderkant, hetgeen een regelmatig idee geeft. Later plakt u weer de hartjes op de bloemen, vooral de kleuren afwisselend houden. Het aardigst is het, indien u licht groen doorzichtig papier koopt voor uw kapje, dit is de mooiste achtergrond voor uw gekleurde bloemen.

De drie of vier vlinders worden verdeeld tusschen of boven de bloemen, en tenslotte worden de steeltjes met een dun penseeltje geteekend, en ook de sprietjes

de bloemen, en tenslotte worden de steeltjes met een dun penseeltje geteekend, en ook de sprietjes van de vlinders. Heeft u dit geheel klaar en zijn alle bloempjes goed droog, dan wordt het kapje in elkaar gelijmd, en als dit weer droog is, en het kapje eventueel aan het ijzerdraad-geraamte is vastgemaakt, dan gaan we het geheel over de bloemen en alles heen lakken, met een sneldrogende lak. Is die heel goed droog (dit duurt wel even), dan lakken we nog een keer, en als dit weer droog is, dan is uw kapje klaar, en is het afwaschbaar, en u heeft geen last meer, dat de geplakte bloemen loslaten.

Indien u dit kapje plaatst op een groen glazen pul, welke met water is gevuld, en waarin eenige bloemen drijven, dan zal het een aardig effect geven. Bij een effen witte of een gekleurde pul staat het echter ook heel goed.

D. D. L.

Een kleedje voor de speeltafel

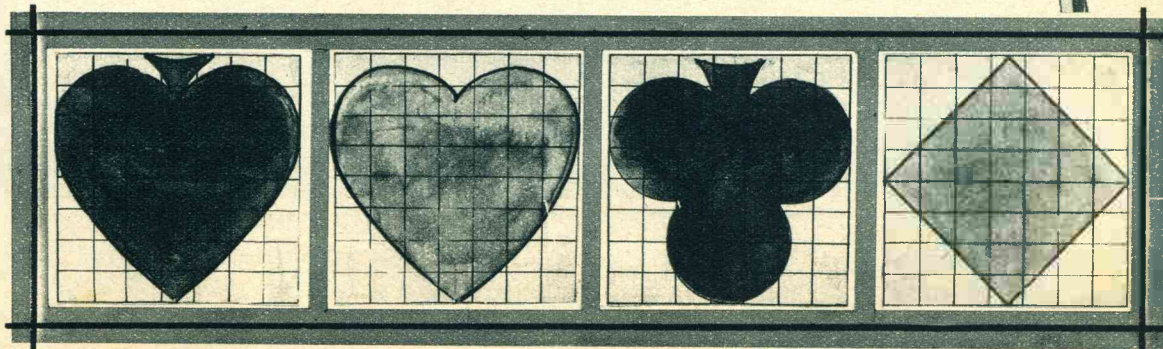
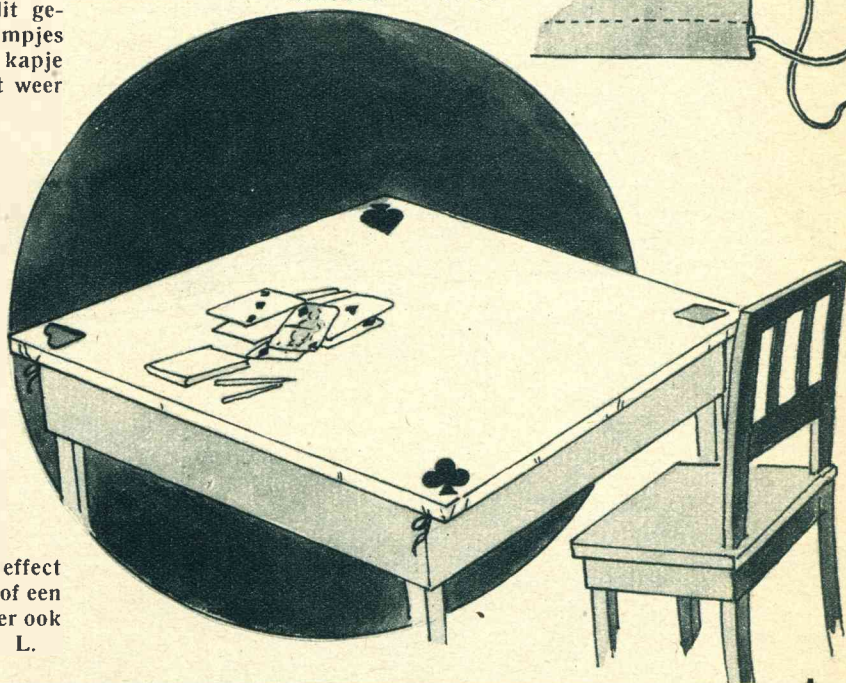
Wanneer we gasten krijgen voor 'n partijtje bridge of whist, stellen we er natuurlijk prijs op, hen zoo goed mogelijk te ontvangen. En 'n aardig passend kleedje op de speeltafel kan stellig 'n uitstekende bijdrage vormen tot een prettige ontvangst.

Zooals bijgaande teekening aantoont kunnen we zoo'n kleedje heel gemakkelijk zelf maken. We kunnen er een passenden lap groen laken voor nemen, maar ook heel goed eenvoudig grijs linnen — wat zeker nog wel te verkiezen is wanneer we van plan zijn ook nu en dan eens 'n partijtje te spelen in den tuin.

Om het kleedje mooi sluitend te maken om het tafelblad heen, knippen we uit de hoeken 'n driehoek, welke onder het tafelblad moet komen. De vier kanten krijgen een zoom voor het doorhalen van 'n lint, waarmee het kleedje stevig om het tafelblad wordt geschoven en dat in een der hoeken wordt vastgestrikt; ofwel we halen er 'n elastiek door, dat precies de tafel omspant onder het blad.

De kaart-emblemen worden op het kleedje geappliqueerd van glanzend katoen, satinet of peau de pêche. De roode figuren van harten en ruiten worden met 'n festonneersteek van zwart D.M.C.-garen opgenaaid, terwijl het zwart van klaveren en schoppen door roode steken wordt gereleveerd.

Voor haar die moeilijkheden zouden ondervinden bij het teekenen der figuren, hebben wij die hierbij in ruitjes geteekend. Door een vierkant van ruitjes te maken van 1 c.M. of meer, naar gelang men de grootte der figuren wil hebben, kan men ze daarin van deze voorbeelden gemakkelijk grooter nateekenen. T. G.

Een Jaar van haar Leven

DOOR HERMINA BLACK

IV. DE ADVERTENTIE

Gilda had haar besluit genomen. Zij zou trachten hem te redden. En aangezien zij niets anders had dan haar persoon, zou zij zich in volle

Dit is de even mysterieuze als veelzeggende titel van het nieuwste premieboek der Hollandsche Bibliotheek, hetwelk tegen de uiterst geringe vergoeding van slechts 17½ cent, of 70 cent voor een exemplaar in luxe-prachtband, uitsluitend voor onze abonne's beschikbaar wordt gesteld (franco per post resp. 22½ of 80 cent). Zoo ooit, dan is het toch zeker bij dit boek raadzaam vooraf niet al te veel van den inhoud en het verloop te vertellen en geen afbreuk te doen aan de spanning waaraan deze roman zoo rijk is. Slechts willen wij verklappen dat 't hier geldt den wanhopigen strijd van een meisje om den man dien zij in stilte liefheeft van een wissen ondergang te redden en dat daartoe het besluit vormt om tegen de benodigde som een jaar van haar leven te verkoopen.... Hoe dat gebeurt en wat er de gevolgen van zijn wordt op treffende wijze geschilderd door de beroemde schrijfster van dit prachtwerk, *Hermina Black*. Het is daarom dat wij een ieder aanraden van deze gelegenheid te profiteeren en zich tegen het luttel bedrag van 17½ of 70 cent van dezen roman in het bezit te stellen.

U weet dat onze bezorgers en agenten verplicht zijn U geregeld onze romans aan te bieden.

Gilda ontwaakte den volgenden morgen uit 'n onrustigen slaap, die verontrust was geweest door allerlei verschijningen van den man, dien zij den dag te voren ontmoet had, den gevreesden beurskoning, die haar patroon, welken zij in 't geheim liefhad, Robert Cassilis, thans geheel in zijn macht had, Ivan Congreve. Zij wist, dat zij liever tot het andere einde der wereld zou gaan, dan hem weer te ontmoeten. Zij haatte en tegelijk vreesde zij hem op een wijze, zooals zij nimmer had gedacht iemand te kunnen haten of vreezen.

Doch aan het ontbijt vergat zij hem voor een poosje, omdat een andere gedachte geheel en al beslag op haar legde. Indien zij Robert slechts kon helpen! „Ik zou alles ter wereld willen geven — zelfs een jaar van mijn leven — om hem te redden,” zei zij bij zichzelf.

Een jaar van haar leven! Plotseling bleef zij bij deze ingeving stilstaan. Wie zou een jaar van haar leven koopen voor twintigduizend pond?

Veronderstel, dat zij een dergelijke aanbieding deed? Zij lachte bij dit idee, doch het scheen onbewust toch wel eenigen indruk op haar te hebben gemaakt, want gedurende den geheelen weg naar kantoor bleef die vraag bij haar hangen. Een jaar van haar leven. Verkoopen aan iemand, die er belangstelling voor toonde — en gedurende een jaar volkomen onderworpen zijn aan de wenschen van haar koper. Zij trachtte de gedachte van zich af te zetten — en toch: zou het geen middel kunnen zijn om Robert voor een ramp te behoeden? Natuurlijk zou hij nimmer te weten moeten komen, dat zij het had gedaan. Hem redden! Dat was slechts de eenige en uitsluitende reden, die bij haar overheerschte.

Doch hoe moest zij een koper weten te vinden? Zij was er absoluut zeker van, dat die zich in Enge-

land nooit zou voordoen. Misschien in Amerika?

Den geheelen dag hield zij zich met dit plan bezig. Juist voordat zij het kantoor 's avonds zou verlaten, moest zij nog iets in Cassilis' vertrek brengen. Hij zat recht voor zich uit te staren en de uitdrukking in zijn oogen vervulde haar met groot medelijden en droefheid.

„Mr. Cassilis,” sprak zij zacht.

Met een flauw glimlachje om de lippen keek hij haar aan.

„Ja, Miss Burlington?”

„Is — is er in het geheel geen hoop, dat u dat geld kunt krijgen?”

Hij schudde het hoofd. „Niet in het minst. Ik kan niets anders doen dan hier blijven zitten en wachten, totdat de instorting heeft plaats gehad.”

Zij wenschte hem zachtjes goedenavond en verliet het vertrek...

Cassilis ging rechtop in zijn zetel zitten. Bij haar vertrek was plotseling een vreemd gevoel over hem gekomen, alsof ineens de zon was verdwenen. En toch, vóór gisteren had zij voor hem niet meer beteekend dan een zeer bruikbare werkkraft. En vandaag, merkte hij bij zichzelf op, haatte hij alle vrouwen.

Toen hij met het hoofd in de handen ging zitten herinnerde hij zich heel scherp, dat de kleur van Gilda's haar goudblond was.

overgave opofferen.

En daar zij bang was, dat zij er nog toe in staat zou zijn, op haar besluit terug te komen, haastte zij zich naar huis en schreef de volgende advertentie:

TE KOOP: Een jaar van een meisjesleven. Stelster dezer is bereid onvoorwaardelijk haar diensten te verleen in elk opzicht tegen betaling van twintigduizend pond. Aanbiedingen moeten in het bezit zijn voor den een-en-dertigsten van deze maand.

Dit was voldoende, daar bovendien de moderne techniek het gelukkig zoo ver heeft gebracht om een foto te laten overseinen.

Op weg naar kantoor, den volgenden morgen, bood zij de advertentie aan bij het bureau van een der voornaamste Amerikaansche dagbladen. En toen zij later haar werkkamer binnentrad, wist zij, dat de teerling was geworpen — de advertentie, die vreemde advertentie, zou verschijnen.

De dagen verstrekten en reeds lang had Gilda eenig resultaat van haar advertentie kunnen tegemoetzien. Doch geen enkele aanbieding ontving zij. Op kantoor had zij zeer veel werk te verrichten, aangezien Cassilis bezig was definitief orde op zijn zaken te stellen. Juist in deze dagen groeide tusschen hen beiden een groote waardeering. Het was, alsof er oogenblikken waren, waarop hij in haar een zekeren steun zag, haar miste, wanneer zij er niet was. Gilda voor zich was overtuigd, dat zijn belangstelling voor haar door niets anders werd veroorzaakt dan door het feit, dat zij een handige secretaresse was, en bovendien doordat hij zich den laatsten tijd zoo eenzaam gevoelde.

Eens, na een zeer zwaren dag op kantoor, noodigde hij haar uit met hem mede te gaan dineeren. Nadien wist zij, dat, indien zich een dergelijke uitnodiging nogmaals zou herhalen, zij haar niet meer zou durven aanvaarden. Het gevoel, dat haar overmeesterde, toen zij zich buiten de vormelijke sfeer van het kantoor aan zijn zijde bevond, deed haar vreezen, dat zij haar innerlijk geheim zou verraden.

Zoo gingen de dagen voorbij en ten slotte was het de dertigste van de maand. Indien haar niet binnen vier-en-twintig uur een aanbod bereikte, zou het te laat zijn. Zij wist, dat Cassilis met wanhopigen moed trachtte het gevaar op het laatste moment nog te doen wijken, doch zij wist eveneens, dat dit slechts door 'n wonder kon geschieden — en wonderen zijn zeer schaarsch in dezen modernen tijd.

Toen zij dien avond haar kamers bereikte, was zij moe door de onrust, die haar den geheelen dag had beziggehouden. De hospita kwam haar reeds bij de deur tegemoet.

„Er is een brief voor u gekomen,” zei zij. „Hij is juist een half uur geleden door een speciaal bezorger afgegeven.”

In dit premieboek bevindt zich ook een prijsvraag waaraan o.m. 'n serie geldprijzen verbonden is.

De uitslag van de prijsvraag uit het boek „Belinda kiest haar man”

Wij voldoen hier aan het verzoek van de Administratie der „Hollandsche Bibliotheek” om den uitslag te publiceren van het Visitekaartjes-Raadsel, voorkomende in het premieboek „Belinda kiest haar man”. De goede oplossingen zijn: voor Nic. Haft - Soest: Stationschef; voor R. Glyp - Assel: Glasslijper; voor Ir. Cees Punt: Inspecteur; en voor D. Liete - Goor: Loodgieter. De Hoofdprijs, een boekenrek met sigarenkast, viel na loting ten deel aan den heer: W. L. van Velzel, Gasgracht 2. Meppel; de overige 20 prijzen van f 2.50 aan de Dames en Heeren: H. Huisman, Da Costastraat, Enschedé, A. H. Lechner, Scheidingsweg 4, Roermond; T. Schrap, Bergakkerweg, Nunspeet; R. Hamerlinck, Kerkhoflaan 28, Terneuzen; J. F. G. Hac-

québard, Graaf Adolfstraat 15a, Groningen; R. Veerman, Wandelpad 42a, Hilversum; A. H. Baurdoux, Huize „Aryama”, Schoorl; J. C. Fray, Van Beyerstraat 87, Den Haag; B. Noor, Jan van Lieshoutstraat 5, Eindhoven; J. C. v. d. Net, Duymaer v. Twiststr. 20, Deventer; M. Post, Dodt van Flensbruglaan 193, Utrecht; P. du Bois, Zuiderkade 35, Franeker; L. van Dommelen, Marnixlaan 82, Amersfoort; A. J. v. d. Brandt, Tramsingel 1, Breda; Van Erp, Proveniersingel 29a, Rotterdam; H. de Boer, v. 't Santstraat 83, Nijmegen; J. P. W. Blasberg, Hoofdweg 417, Amsterdam; J. Merbis, Patrimoniumlaan 18, Veenendaal; P. Louwerse, Koudekerkscheweg 12, Vlissingen, en A. M. Rietberg, Vechtstraat 48, Zwolle.

DE PRIJZEN ZULLEN DEZER DAGEN AAN DE BOVENSTAANDE ADRESSEN WORDEN VERZONDEN.

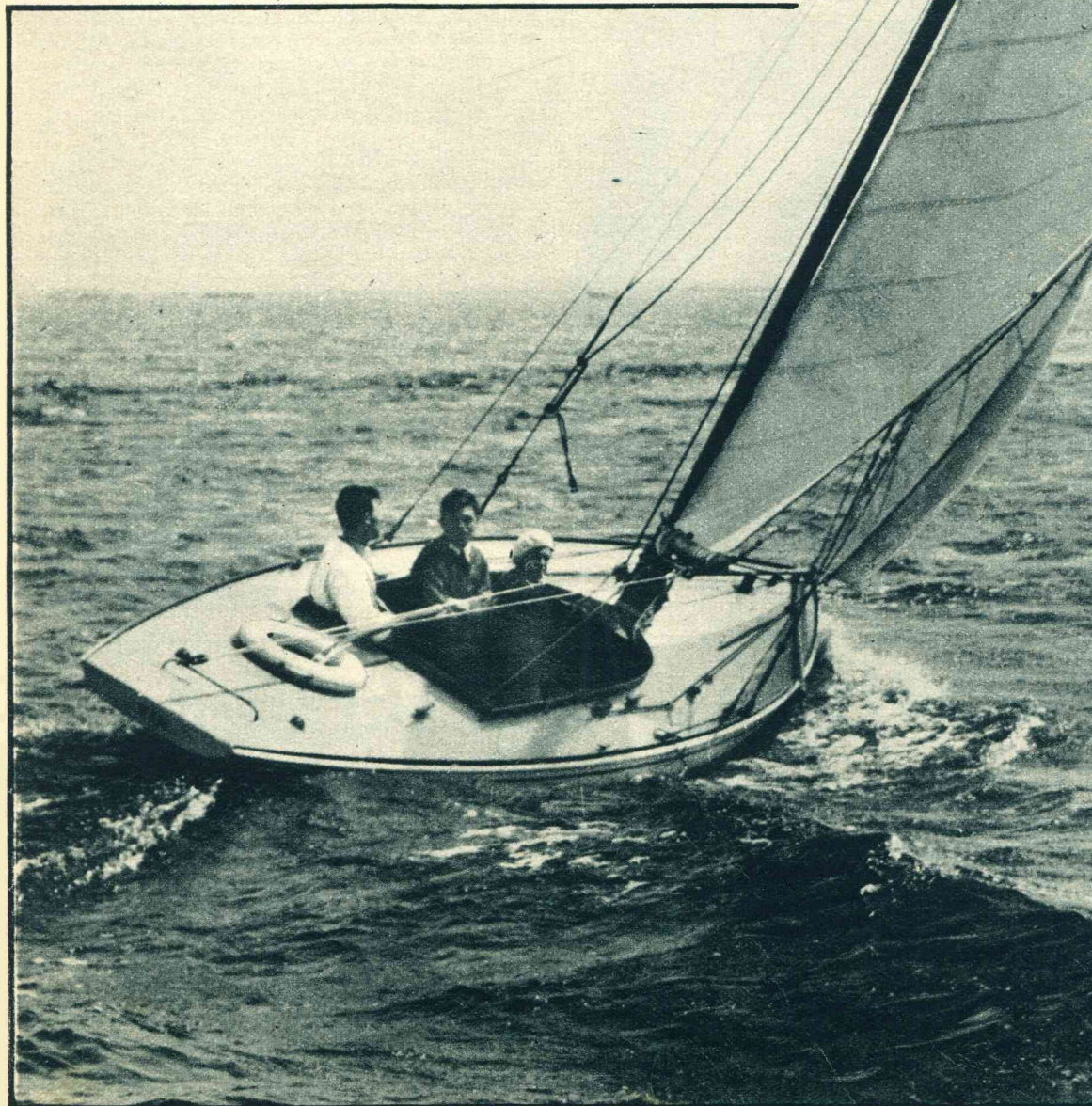
Een fraaie overwinning van Ajax in Eindhoven. Spelmoment uit den met 4-1 gewonnen wedstrijd tegen P.S.V. Voor het Eindhovensche doel.

Ajax is den misstap van Hemelvaartsdag tegen Feijenoord al weer te boven. Met cijfers, welke voor zichzelf spreken, hebben de rood-witten Maandag van P.S.V. in Eindhoven gewonnen en het resultaat hiervan is, dat het landskampioenschap de Meerclub nu zoo vriendelijk toelacht, dat Ajax wel zal moeten bijten.

De beslissende strijd wordt nu in elk geval in Amsterdam gestreden. In elk geval zal Ajax straks van Enschede moeten winnen, daar met vrij groote zekerheid kan worden aangenomen, dat Feijenoord Zondag a.s. op eigen terrein Philips er onder zal houden.

De Amsterdamsche voetbalofficials hadden er voor gezorgd, dat het

SPORT

Dat is eerst zomersport. De regenboog „Tim” van F. Bolweg in actie tijdens de zeilwedstrijden op het Alkmaarder meer op Zondag j.l.

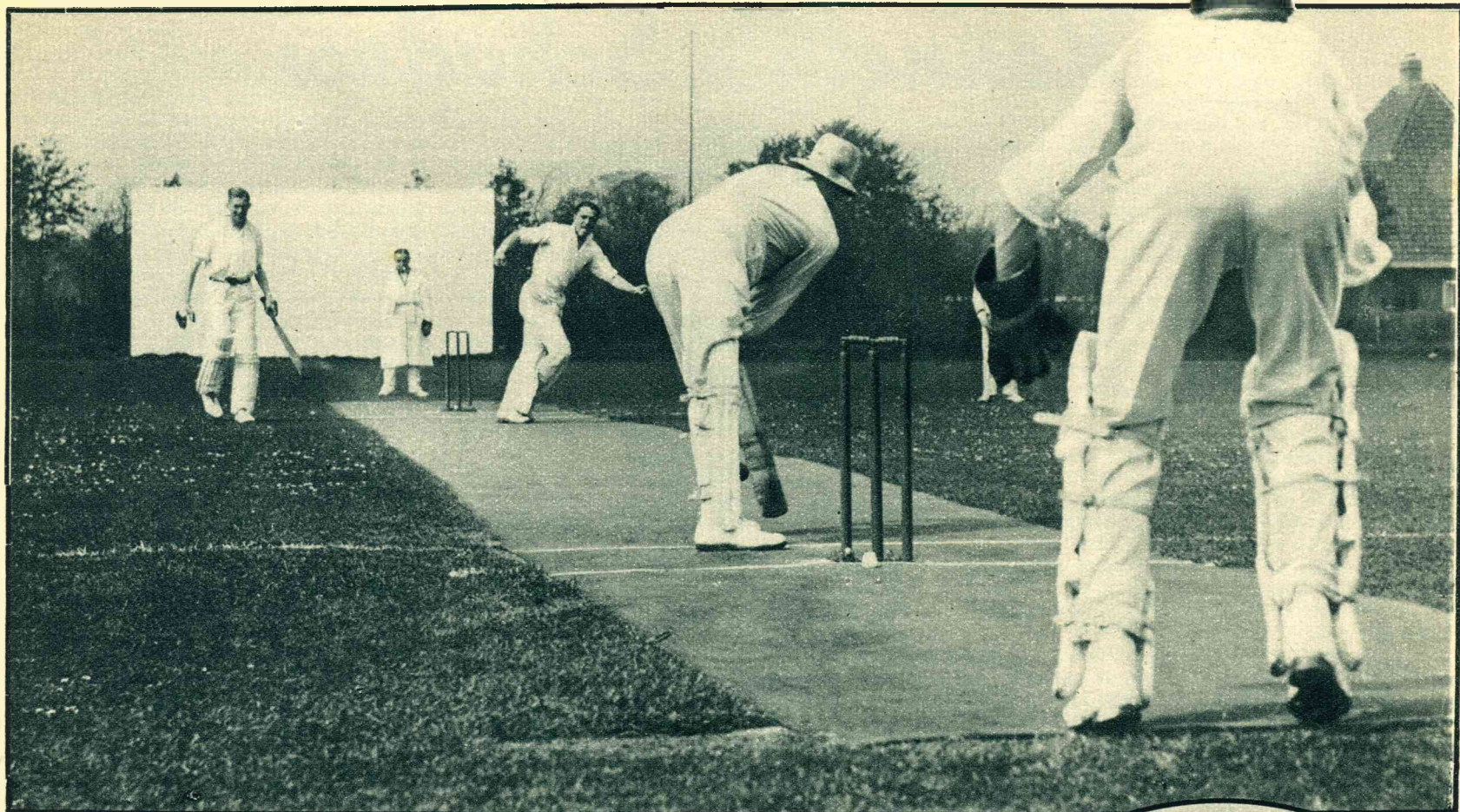
Nog een aardig zeilkiekje. De dames verrichten nuttig werk tijdens de zeilwedstrijden op het Alkmaarder meer. Een crème-behandeling tegen de felle zonnestralen.

gebrek aan competitie-voetbal ruimschoots werd gecompenseerd door het optreden van buitenlandse gasten.

Voor al voor de ontmoeting tusschen de Oostenrijksche en Engelsche profs bestond veel belangstelling. Na de kennismaking met het spel der Weensche voetballers hadden wij er niet veel hoop op, dat dit team tegen de Engelsche profs een goed figuur zou slaan. Nicholson zelf schijnt dit trouwens ook te hebben ingezien, want de heeren hadden hals over kop een paar spelers van Rapid „geleend”.

Intusschen heeft dit versterkte team de Wednesday toch in bedwang gehouden, een prestatie, welke de vraag hoe de Oostenrijkers zich straks in Engeland tegen de nationale ploeg zullen houden, uiterst belangrijk maakt. Van een sportief standpunt bezien is de

Ook de „king of the sports” heeft zijn joyeuse entrée gemaakt. Spelmoment uit den cricketwedstrijd. Hilversum—Flamingo's, welke Zaterdag te Hilversum plaats vond.

Wedstrijden van den Amsterdamschen Schermbond op 't terrein van 't IJ-paviljoen. 'n Moment uit de partij Dulleman—Koormalen.

Hannes de Boer op de Sintelbaan. Onze kampioen maakt 'n sprong van 7.27 M.

Berger, onze snelste kortestafstandlooper. Op de Sintelbaan won hij de 200 M. voorgiftwedstrijd in 21.8 sec.

ontmoeting op 't Ajax-veld 'n geweldige mislukking gebleken. Zoo erg was het, dat het Amsterdamsche publiek, dat nimmer uit den band springt, zelfs niet als het Ajax ziet verliezen, zich thans niet kon bedwingen en de spelers te lijf wilde. Hartverheffend is het schouwspel dus niet geweest.

Heel veel meer willen wij er maar liever niet van zeggen. Over 't algemeen schuift men de oorzaak van het gebeurde den scheidsrechter in de schoenen. Natuurlijk was de arbiter, dien men op het allerlaatste moment voor dit belangrijke treffen aan den kant moest zoeken, niet geheel voor zijn taak berekend. Wij vragen ons echter af, of een kundiger functionaris hier de ontketende voetbalhartstochten wel in bedwang had kunnen houden. De heeren worden, wanneer zij hier zoo'n paar demonstraties komen geven, door geen enkele bepaling in toom gehouden. Geen straf van hun bond kan de spelers schaden. 't Beste zal zijn om zulke teams in 't vervolg aan het verstand te brengen, dat men van plan is om alleen voor voetbal te betalen. Misschien weten de heeren zich kalm te houden, als de dubbeltjes in gevaar komen.

Kenneth's Schaduw

Wel, mr. Dyke, ik geloof, dat ik je nu voldoende heb ingelicht," besloot James Allan de opsomming van de plichten en de voordeelen, die aan de nieuwe betrekking verbonden waren. „Veel risico is er voor een piloot aan den drankhandel niet verbonden. Je hebt alleen je oogen goed open te houden, want de „luckies" van de drankweer zijn net zoo uitgeslagen en goed uitgerust als wij. Zoo, je weet er alles van, staat het baantje je aan?"

Owen Dyke gaf geen antwoord en blijkbaar in strijd met zichzelf, bewoog hij zich onrustig in zijn fauteuil. James Allan, 'n gewetenlooze schurk, die zijn miljoenen in allerlei obscure zaken had verdiend, begon smalend te glimlachen, toen hij Dyke's aarzeling bemerkte.

„Gewetensbezwaren of angst?" spotte hij luchtig.

„Angst?" viel Owen Dyke geprikkeld uit. „k Heb negen maanden aan het Westelijk front gevlogen in een tijd, toen het vliegleven van 'n piloot in de lucht niet boven een gemiddelde van vier uren kwam, mr. Allan, en als de „kist" goed is, voel ik me in de cockpit evenzoo op m'n gemak als in dezen fauteuil."

„Hm, ik weet het, ik heb inlichtingen omtrent je loopbaan ontvangen," merkte de millionair meesmuilend op. „Dus eh... hm, ik zal het dan maar gewetensbezwaren noemen. Wel, beste jongen, er zijn natuurlijk menschen, die er anders over denken als ik, maar ik ga van het standpunt uit, dat business business zijn. Dat is 'n goed Yankee-sprekwoord en als ik het tot richtsnoer nam in mijn leven, bevond ik me er altijd wel bij.

Gewetensbezwaren zijn aardige stokpaardjes voor aftandsche dames en voor menschen, die niet in

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

zaken zitten of die op het randje van het graf staan. Ik heb me er echter nooit een zwaar hoofd om gemaakt. Dat ik het nog zoo mis niet heb, bewijst jouw positie in de maatschappij: je bent een knappe piloot, je hebt vier of vijf oorlogsdecoraties, je bent zeven jaar postvlieger geweest en nu lijdt je met je vrouw en kinderen honger. Gewetensbezwaren, zie je..."

De ruwe wijze, waarop hij herinnerd werd aan den nood, waarin hij met zijn gezin verkeerde, deed Owen Dyke eindelijk besluiten.

„'t Is in orde, mr. Allan, ik neem de betrekking aan. Maar ik wil u niet verzwijgen, dat ik de „kist" onmiddellijk laat staan, als ik iets anders kan krijgen."

„In orde, dat is van later zorg, mr. Dyke," antwoordde James Allan. „Dus je neemt de betrekking aan op de voorwaarden, die ik je genoemd heb. Wel, dan kunnen we meteen wel een afspraak maken. Zorg vanavond om acht uur hier te zijn. Ik heb een honderd of wat gallons whisky staan voor Minneapolis en St. Paul. Die moeten afgeladen worden in een weiland, gelegen tusschen de Missouri en den spoorweg van Seattle naar Duluth. Houston vertrekt vanavond om half negen met zijn kist. Hij weet den weg in het donker en in den mist; als je achter hem aan vliegt, kom je altijd terecht. Voor het laden van de „kisten" zorgen wij, voor het uitladen is ginds volk aanwezig. Je hebt dus niets anders te doen dan het vliegtuig over te brengen. Afgesproken, mr. Dyke?"

„Afgesproken!" bevestigde de piloot, met eenigen weersin de hand drukkend, die de millionair hem toestak. Met een korten groet verliet hij de villa, stak het daarvoor gelegen vliegveld over en begaf zich met een bezwaard hart naar huis, bevreemd voor wat zijn vrouw van de nieuwe betrekking zou zeggen. Met enkele woorden stelde hij Maggie op de hoogte met de overeenkomst, die hij met James Allan had getroffen en zooals hij had verwacht, kwamen weldra de tranen voor den dag.

„Hoe heb je daartoe toch kunnen besluiten, heb je dan heelemaal niet aan je goeden naam en aan ons gedacht, Owen?" viel Maggie met 'n snik uit.

De tranen van zijn vrouw roerden hem, maar Owen Dyke hield zichzelf grimmig voor, dat hij thans elke gevoeligheid van zich af moest werpen. „Kindlief, ik heb maar al te veel en te lang aan jullie gedacht," antwoordde hij. „Zoo kon het niet langer, 'beslist niet! 'k Ben nu al bijna twee jaar zonder betrekking en alles, wat we vroeger hadden gespaard, zijn we er bij ingeteerd. We staan aan den rand van een afgrond: de kinderen verkommeren, jouw gezondheid gaat met den dag achteruit en ik... wel, over mezelf zal ik maar zwijgen, hoewel ik anders genoeg te lijden heb gehad," besloot hij somber.

Wachters-statue aan den grooten tempel van Bangkok.

„Ik weet het, jij lijdt het meest, Owen, maar toch... hoeveel redenen zijn er niet, die dezen toestand verkieslijker maken boven het beroep, dat je nu hebt aangenomen? Bedenk toch eens: clandestiene drankhandel..."

't Is immoreel en misdadig, er zijn een massa gevaren aan verbonden en het brengt je vroeg of laat beslist in aanraking met de politie. Wat blijft er van je goeden naam over, van de achting, die men ons in Regina toedraagt en wat van de toekomst, als je veroordeeld wordt, Owen?"

Zenuwachtig wrong Maggie de handen en Owen Dyke had moeite zijn kalmte te bewaren.

„Och, ze vliegen er niet allemaal in, Maggie," trachtte hij de bezwaren van z'n vrouw te ontzenuwen.

„Neen, maar toch bijna allemaal," wierp zijn vrouw tegen.

„Nu ja, ik heb er genoeg van," viel de piloot ongeduldig uit. „In onzen toestand kan en mag je niet te scrupuleus zijn. James Allan heeft mijn woord, de kinderen lijden honger en dat weegt zwaarder dan alle andere overwegingen."

Maggie liep eenige oogenblikken besluiteloos de kamer rond en waagde eindelijk nog een laatsten aanval.

„Owen, denk aan Kenneth, voor je berouw krijgt!" sprak zij met nadruk.

Met een gezicht zoo pijnlijk, alsof men hem een zweeps slag had toegediend, sprong Owen Dyke overeind.

„Zwijg over... over mijn ongelukkigen broer," viel hij doodsbleek en met bevende stem uit. Hij staarde zijn vrouw een oogenblik somber aan en bijna toonloos ging hij voort: „Leg vanmiddag mijn vliegcostuum klaar, Maggie, er is niets meer aan te doen: ik breng de kist vanavond naar de Staten."

Zonder een antwoord af te wachten verliet hij haastig het vertrek, Maggie snikkend en beangst achterlatend.

Owen Dyke begaf zich 's avonds met looden voeten en een bezwaard hart naar het vliegveld. Hij had een haastig afscheid van Maggie en de kinderen genomen en zijn vrouw gezegd, dat hij den volgenden morgen in de vroege weer thuis zou zijn met zijn eerste salaris sinds twee jaren, tweehonderd dollars, een fantastische som in hun omstandigheden. Maggie had er niets op geantwoord, doch haar verwijtende oogen hadden duidelijker gesproken dan eenige andere taal.

De duisternis was reeds gevallen, toen hij op het vliegveld aankwam en na zijn vliegkap te hebben opgezet, nam Owen bij het licht der schijnwerpers zijn kist in oogenschouw. Het dubbel-motorige vliegtuig bood een betrouwbaren aanblik en als de lading hem niet met tegenzin had vervuld, zou hij louter voor zijn oogen in de cockpit hebben plaatsgenomen. Een oogenblik later kwam James Allan met nog een tweeden piloot zich bij hem voegen.

„Heb je haar al laten draaien, Dyke?" informeerde de millionair.

„Nog niet, maar ik zal ze even aanzetten," antwoordde Owen, in de cockpit klimmend. Hij trok een handle over en op hetzelfde oogenblik vermengde zich het geronk der motoren met het gierend huilen van de propellers, die met razende snelheid door de lucht cirkelden. Na de schommelende naalden der meetinstrumenten en de regulatie van den gastoevoer te hebben gecontroleerd, kwam de piloot weer te voorschijn en knikte Allan voldaan toe.

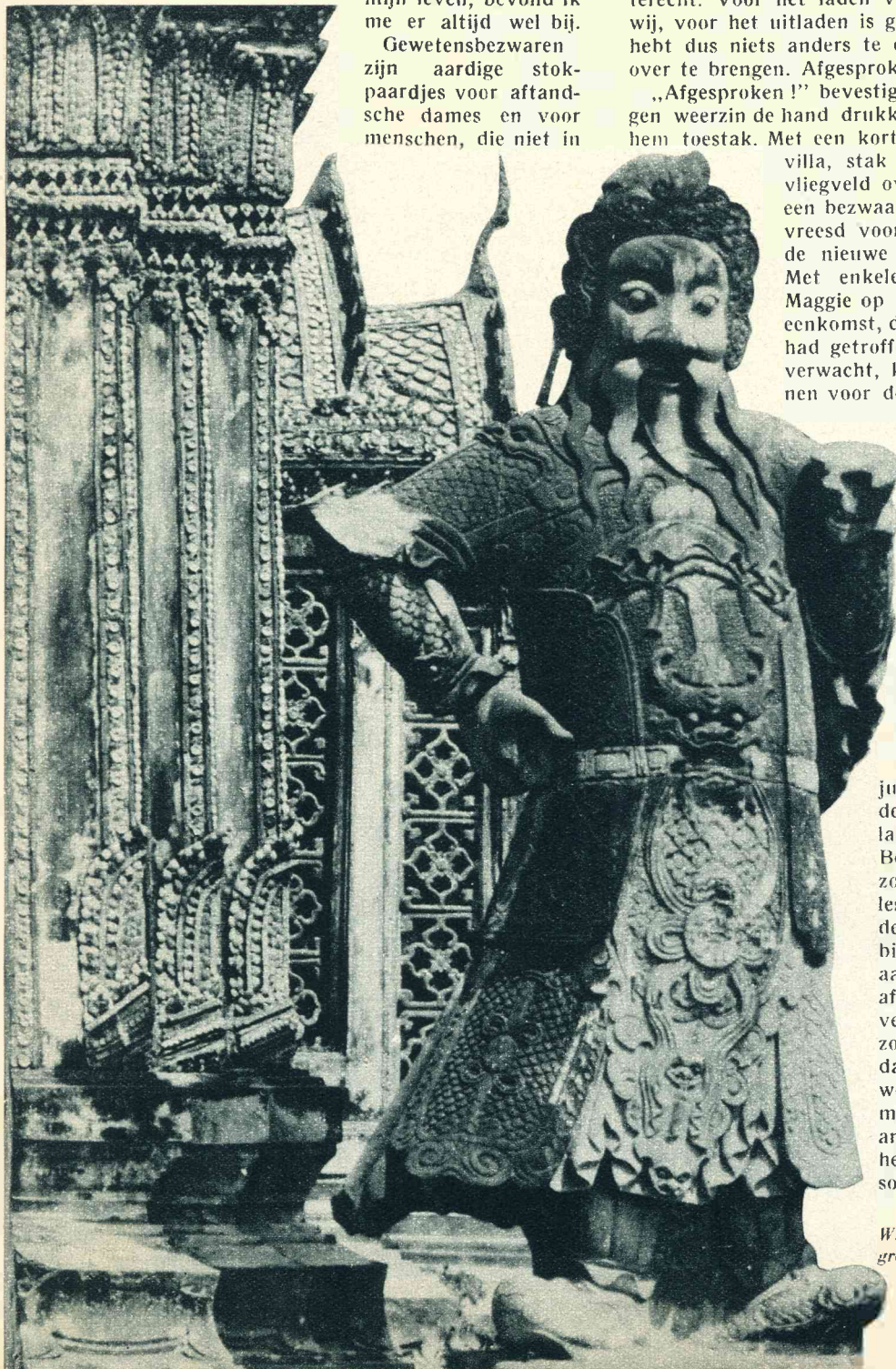
„Alles in orde," sprak hij geruststellend.

„Wel, dan weet je de rest, Dyke, je houdt Houston's signaallicht maar in het oog. Houston, jij kunt nu wel vertrekken, je weet de plaats, hè? Tot morgenvroeg dan en good luck, heeren," besloot de millionair.

Houston kroop in de cockpit, een oogenblik later liep zijn vliegtuig uit en verhief zich vervolgens aan het eind van het veld van den grond.

„Nu jij, Dyke," hernam Allan. „Wees voorzichtig, je hebt tienduizend dollars whisky bij je."

Owen knikte en nam in de cockpit plaats. Hij zette de motoren aan, liet de kist over het veld taxiën en kwam spoedig los van den grond. Hij

verhief zich tot tweehonderd meter, legde de richting vast, die Houston vloog en keek door het ruitje van de cockpit naar buiten.

Beneden hem lag Regina. Grote huizenmassa's met helverlichte vensters als lachende oogen draaiden voor hem heen en dreven onder hem weg. Hier slingerde zich de rivier door de stad, een zijtak van de Saskatsjewan, daar lag een groot plein, badend in een zee van lichtende reclames. Naast hem schoof een kerktoeren voorbij en een oogenblik later liet hij de laatste huizenblokken van de buitenwijken achter zich. Nu, boven het vrije veld, kon hij Houston's signaallicht beter in het oog houden. Hij zocht het flauwe licht aan den donkeren avondhemel op en vervolgens zijn blik op de blauwe vlammetjes van de uitlaatgassen vestigend, liet hij zijn sombere gedachten den vrijen loop.

De laatste waarschuwing van zijn vrouw, de herinnering aan Kenneth's ongelukkig lot, waardoor een scherpe schaduw op zijn levensweg geworpen was, liet hem niet met rust en maakte hem zenuwachtig. Owen Dyke had van zijn tweeling-broer, wiens gezondheid veel zorg had vereischt, met een bijna vaderlijke teederheid gehouden. En toen hij hem na den oorlog langzaam maar zeker had zien wegzinken in den stinkenden poel van lichamelijke en zedelijke bederf van Regina's onderwereld, waarin hij eindelijk onder zou gaan, had hij het gevoel gehad, dat een van zijn eigen kinderen verloren ging.

Kenneth was bezweken aan een ondeugd van zijn tijd: aan de zucht naar bedwelming en verdoovend genot. Hij was een dronkaard en morfinist geweest en zelfs voor geen misdaad was hij teruggedeinsd, om aan zijn heet verlangen naar bedwelvende middelen te kunnen voldoen. De verslaving had name-loos lijden tengevolge gehad: Kenneth's mooie jonge vrouw was van verdriet gestorven, zijn jongste kind eveneens en het andere was door de reeds voor het huwelijk vergiftigde levenssappen van den vader zwaar verstandelijk beledigd. Kenneth zelf was, verdierlijkt en afgestompt, opgenomen in een krankzinnigengesticht, waarin hij twee jaar later was gestorven. Al dat onnoemelijke leed was veroorzaakt door het gebruik van sterken drank, van whisky, waarin de dranksmokkelaars, om het verdoovende gehalte te verhoogen, de vergiftigde absint mengden, die als een roode, bloedige slang aan de hersenen vrat.

Owen's blik, op den dansenden kring van vlammetjes, die om den uitlaat zweefden, gevestigd, versomberde terwijl dit alles door zijn geest spookte. Hij voelde zich wrevelig gestemd jegens Maggie, die hem aan Kenneth's schaduw op zijn eigen levensgeluk herinnerd had, hoewel hij moest toegeven, dat zij er redenen voor had.

Was het werk, waartoe hij zich thans had geleend, niet misdadig in zijn gevolgen? Drukte de verantwoording voor de ellende, die de clandestiene drankhandel teweeg bracht, vanaf heden ook niet ten deele op hem?

„Onzin, ik moet toch eten!” viel hij plotseling ruw uit, alsof hij zich tegen een uitgesproken beschuldiging verweren moest.

Om zijn onrust te verdrijven wierp hij een blik naar buiten. Voor hem zweefde nog altijd het signaallicht van Houston's kist, zijn gids op dezen gevaarlijken weg. Straks, over een half uur, zouden zij de Amerikaanse grens passeeren en een uur later zouden zij hun bestemming hebben bereikt. Zijn oogen vestigend op de schommelende naald van het dashboard, viel Owen weer in zijn somber, onrustig gepeins terug. De herinnering aan Kenneth liet hem niet los en zijn hand begon op het handle van het hoogteroer te beven, toen hij plotseling aan het einde van zijn broer dacht. De onrust en een onbestemde angst werkten zoo sterk op hem in, dat zij hem uit zijn evenwicht brachten en zijn verbeelding vrij spel lieten.

Hij stond aan Kenneth's sterfbed.....

De ongelukkige wentelde zich in het vuil, hij stocte rauwe kreten uit en sloeg wild met de armen om zich heen. Het verdierlijkt gelaat was opgeheven naar den koelbloedigen oppasser, in wie hij een doodsvijand zag en die met een onbewogen blik de laatste worsteling volgde, steeds op zijn hoede voor mogelijke verrassingen.....

De doodstrijd had een vol uur geduurd en Owen had alles ellendig en gebroken aangezien, geheel onder den indruk van dit verschrikkelijk einde, waaraan geen einde scheen te willen komen. Met een dierlijken kreet was Kenneth heengegaan, in onmachtige woede zijn vuist opheffend tegen den oppasser, wiens houding hem aan een wrekende Nemesis had herinnerd.

„Het eindje van Wijntje en Trijntje,” had de man zich laconiek laten ontvallen en vervuld van lichamelijke en morele walging was Owen heengegaan.....

Huiverend sloot de piloot de oogen; het kwam

De machter; een der reuzen-beelden in het Wat Phra Keo te Bangkok (Siam).

hem voor, dat hij Kenneth's verdierlijkt, afschuwwekkend gelaat weer voor zich zag. Toen hij zijn blik op de vlammen van de uitlaatgassen vestigde, verbleekte hij: was daar nu werkelijk Kenneth's gelaat, misvormd door de uitspattingen en ondeugden, of speelde zijn verbeelding hem parten?

Om van die kwellende hallucinatie verlost te worden, keek Owen weer door het ruitje van de cockpit, maar de scherpe, afgeteekende schaduw van Kenneth's gezwollen, verdierlijkt gelaat benam hem het uitzicht. Hij begon plotseling luid te lachen, maar het geluid verschrikte hem en boos klemde hij de lippen op elkander.

„Ik moet ziek zijn, mijn zenuwen....” ontsnapte hem kreunend, maar terwijl zich een gevoel van verstijving van hem meester maakte, brak hij den zin der woorden af. De schaduw, Kenneth's schaduw, bewoog duidelijk de lippen en de oogleden knipperden, alsof ze weerbarstige tranen terugdrongen.

„Wat wil je, ga weg, Kenneth!” schreeuwde Owen Dyke op woesten toen. Hij sloeg met de hand van zich af om de hallucinatie te verjagen en tegelijk hief hij het hoofd op. Hoorde hij een gekreun, was hij niet alleen in de cockpit? Zoekend keek hij rond: hij was alleen en weer begon hij te lachen. Heel kort slechts, want nu klonk hem Maggie's smeekende stem in de ooren.

„Doe het niet, Owen, doe het niet terwille van je naam, van je vrijheid en veiligheid, doe het niet terwille van de kinderen, wier toekomst je in gevaar brengt. Doe het niet terwille van mij ten slotte.....”

Het waren de beden, waarmee zijn vrouw hem 's middags nog had trachten over te halen de nieuwe betrekking te laten varen, maar ze klonken zoo duidelijk, dat hij zijn oogen opnieuw door de cockpit liet dwalen. Hij was alleen, alleen met Kenneth's schaduw....

„Doe het niet, er rust een vloek op het geld, dat aan anderer ellende verdiend is....”

„Zóó dan!” schreeuwde Owen Dyke, zichzelf niet meer meester.

Zijn hand greep naar het richtingstuur en met een langzame beweging legde hij de kist rechthoekig op de vorige richting. Toen wierp hij een blik door het ruitje. Hij zag het signaallicht van zijn gids heel in de verte verdwijnen en tegelijk was het, alsof een diepe, bevrijdende zucht zijn oor trof. Met een wilden blik keek hij de cockpit rond: de afschuwelijke hallucinatie, Kenneth's schaduw, was verdwenen en plotseling kwam hij weer geheel tot zichzelf.

Met op elkaar geklemde tanden keerde hij het toestel in tegenovergestelde richting en vloog kalm naar Regina terug. Zijn besluit was genomen: hij zou den goeden naam van Maggie en de kinderen geen schande aandoen, zijn leven niet in de waagschaal leggen ten dienste van een slechte zaak en

liever hongervlijden dan zich medeplichtig maken aan den ondergang van tien-duizenden zwakkelingen. Met dit besluit keerden rust en tevredenheid in hem terug en met een vreugdig, verlichtend gevoel dacht hij aan Maggie en de kinderen....

Ruim een uur later cirkelde hij met ronkende motoren boven Regina, waar de lichtende oogen der huizenblokken voor het meerendeel reeds waren toegevallen. De zoeklichten van James Allan's vliegveld waren gedoofd en het duurde langer dan een kwartier, voor Owen zijn kist kon neerzetten. Terwijl hij de cockpit verliet bestormde de mechanici hem met vragen, doch met een ongeduldig, afwerend gebaar vroeg hij naar James Allan.

De mechanici gingen hem voor naar de villa en halverwege het veld zagen zij den millionaire zijn huis uitstormen en op hen toekomen. Hij zwaaide opgewonden met beide armen en reeds van verre begon hij met schorre stem te schreeuwen:

„Ben je ontsnapt, Dyke, ben je ontsnapt?”

„Ontsnapt, neen teruggekeerd; wat bedoelt u met ontsnapt?” vroeg Owen rustig.

„Wel, verd....? wil je zeggen, dat je hier niets van weet?” schreeuwde Allan woest, den piloot een pas ontvangen telegram onder den neus duwend.

Owen nam het aan en verbleekend van schrik las hij het volgende:

„James Allan, Regina. Drankweerpatrouille van vier vliegtuigen schoot twee minuten geleden, na vergeefsche sommatie om te dalen, vliegtuig neer met mitrailleurvuur. Kist vernield, piloot dood, alles in beslag genomen. Dick.”

Met een schorren kreet frommelde Owen Dyke het telegram in elkander en wierp het Allan in het vleezige gelaat.

„Hier schurk!” barstte hij los. „k Bedank voor je betrekking, ook al gaf je me het driedubbele bloedgeld voor een vlucht.”

Hij balde zijn vuisten en stond op het punt den millionaire aan te vallen, doch toen hij zag, dat deze bleek en bevend achteruit deinsde, stak hij zijn handen in zijn zak en keek den ander smalend aan.

„Het ga je goed, James Allan, ik zal zoo vrij zijn de „Prohibitie” te waarschuwen,” voegde hij hem ironisch toe en den millionaire verbluft en verschrikt achterlatend, verliet hij haastig 't vliegveld.

Toen Owen Dyke midden in den nacht van den mislukten tocht en van het doodelijk ongeluk van Houston aan Maggie vertelde, sloeg zij snikkend en bevend haar armen om zijn hals.

„Ik dank den hemel, dat je gespaard bleef, je moet bepaald een voorgevoel hebben gehad, toen je besloot terug te keeren,” bracht zij eindelijk met heesche stem uit.

„Neen liefste, een voorgevoel was het niet,” antwoordde Owen, met een ernstigen glimlach om zijn bevende lippen, „het was een hallucinatie, door jouw waarschuwing opgeroepen: het was Kenneth's schaduw, die me redde....”

Een opgewekte geest houdt U jeugdig en gezond, een lusteloze stemming maakt U oud vóór Uw tijd. Gelukkig geeft de natuur zelf het middel tot nieuwe veerkracht en energie: het zijn de opwekkende eigenschappen en het heerlijke aroma van het edele natuurproduct, waaruit King-pepermunt is bereid. Let vooral op het woord KING in elk tablet.

KING PEPERMUNT

ONDER CONTRÔLE VAN DR. V. HAMEL ROOS & HARMENS TE AMSTERDAM.

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

Dr. H. NANNING's Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen in korten tijd de ontstoken slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer gemakkelijk. Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.75 per doosje van 12 stuks.

Een enkele dauwdrop

hergeeft elken morgen opnieuw het rozeblaadje zijn oorspronkelijke frisheid en kleur. Zoo schept het dagelijks gebruik van „Zij"-Crème steeds weer nieuwe schoonheid en kleur op het gelaat van duizenden meisjes en vrouwen.

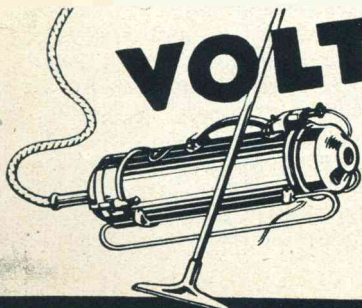
BOOM's Laxerpillen

verdrijven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cents per doosje.

Adverteeren doet verkoopen!

VAN RIJN'S
Utrecht
De Beste **MOSTERD**

VOLTA STOFZUIGER

DE stofzuiger, welke zóó volmaakt van constructie is, dat hij door iedereen vakkundigen installateur met warmte en overtuiging wordt aanbevolen. Vraagt uw installateur om gratis demonstratie!

Volta... de Dienstknecht in uw huis

geeft cachet!

Wanneer U, om welke reden dan ook, van Kleermaker wenscht te veranderen,

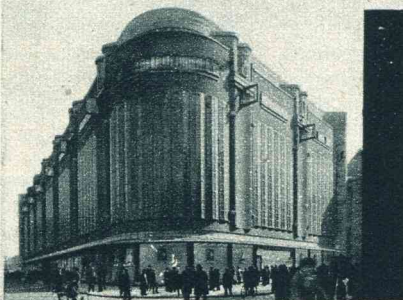
WELNU

de mooiste collectie Stoffen, de beste Coupeurs wachten U

PEEK & CLOPPENBURG

N.Y. MAGAZIJN

DE BYENKORE

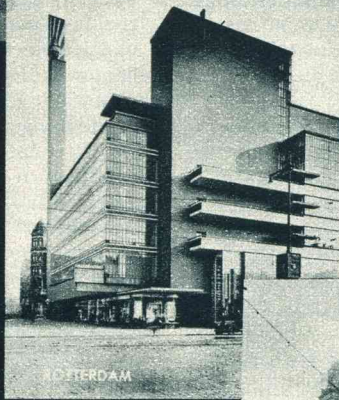
DEN HAAG

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

ROTTERDAM

AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

de GOUDEN VONDING

door Sinclair Murray

En terwijl het beeld van het jonge meisje hem voor de oogen zweefde, volgde hij het moeilijke pad, dat naar de Fraser River voerde.

Danks zat alleen in zijn hut en dacht aan zijn verleden. Als een eenzaam man was hij door het leven gegaan, zonder ooit een mensch te ontmoeten, die hem een weinig vriendschap toedroeg. Eva Stevens? Hij had veel van haar gehouden, zooals een oudere broer of een oom van het zusje of nichtje houdt. En nu hij er goed aan dacht, was zij de eenige geweest, die hem af en toe een vriendelijk woord had gegeven. Doch hoe had hij haar beloofd? Door haar te bedriegen. Want door het valsche spel, dat hij en Hugh Purdey met den ouden Stevens hadden gedreven, had hij ook het meisje bedrogen.

Zuchtend greep hij naar de flesch met whiskey, die onder zijn ledikant stond en liet den inhoud door het keelgat glijden. Brrrr, het stroomde hem als gloeiend kwik door de aderen. Doch het was ook de eenige mogelijkheid om de zelfverwijten te ontgaan, die hem reeds eenige weken als afschuwelijke monsters vervolgd.

Den volgenden morgen verliet Stevens het kamp om in Vancouver nieuwe machines voor de mijnontginning te gaan bestellen. En Danks, die hem zag vertrekken, liet zich met een wanhopigen zucht op de bank naast de hut vallen.

Hij zou dus weer alleen met zijn kwellende gedachten zijn. Hij zou ieder oogenblik Eva voor zich moeten zien en haar hooren vragen, waarom hij haar bedrogen had.

Ongeveer twee weken later kwam Stevens weer terug in het kamp. Hij zag Danks voor de deur van zijn hut zitten en aan diens uiterlijk zag hij onmiddellijk, dat de man de laatste veertien dagen geen uur nuchter was geweest.

„Vooruit, Bob, ga naar je hut,” sprak Stevens. „We krijgen eerstdaags de handen vol werk.”

„Zet die gedachte maar uit je hoofd,” bromde de ander. „De mijn is vol wilde muizen en katten en daarvoor behoeven we niet te werken.”

Stevens schrok. Zou Danks krankzinnig zijn geworden? Hij wist, dat de aannemer gewoonlijk ontzettende hoeveelheden whiskey dronk, doch durfde niet gelooven, dat de zoo gevreesde waanzinnigheid zich van hem meester had gemaakt.

„Luister eens, Stevens,” hernam Danks. „Indien ik je de vijf duizend dollar teruggeef, zul je me dan niet verraden?”

„Ga naar je hut, Danks; je bent dronken.”

„Ik ben evenmin dronken als jij,” hield de ander koppig vol. „En Purdey was ook niet dronken. We hebben een prachtig spelletje gespeeld en jullie hebt er niets van gemerkt. O, het was zoo'n aardige grap! We hebben een beetje opgelost goud op de monsters gespoten en voor dat grapje kregen we ieder vijf duizend dollar. Ha, ha, ha, ha!”

Stevens was verbijsterd; een ontzettende angst had zich plotseling van hem meester gemaakt. Uit Danks' oogen fonkelde de waanzin, doch hetgeen hij zooeven vertelde, liet een vreesselijke waarheid vermoeden.

„Wat bedoel je, Danks?” vroeg Stevens.

„Ik wil je een klein geheimpje vertellen. Wij zijn toch makkers, nietwaar? En makkers mogen geen geheimen voor elkaar hebben. Ik heb tien duizend dollar voor je verdiend. Een aardig sommetje, nietwaar? Maar nog niet voldoende voor de bruidsjapon van Eva. Opgelost goud hebben we op de monsters gespoten. Ha, ha, ha, ha!”

Stevens werd eensklaps doodsbлек. Hij sprong op Danks toe, doch voelde op hetzelfde oogenblik den loop van een revolver, die hem tegen de borst werd gedrukt. Moordlust stond in de oogen van den waanzinnige te lezen. Doch plotseling keerde hij zich om, deed een paar geweldige sprongen en rende het bosch in.

Een oogenblik bleef de oude Stevens roerloos staan. Het verschrikkelijke nieuws had hem zoo

KORTE INHOUD De Londensch familie Martin, bestaande uit de heeren mevrouw Martin, hun dochters Julie en Jenny, in wier gezelschap zich ook Dolf Hudson, de verloofde van het laatstgenoemde meisje, bevindt, maakt een tocht door de Canadeesche bergen. Dicht bij het kamp, dat zij voor den nacht hebben opgeslagen, ligt de mijn Stevens' Hoop, waarin de goudzoeker Stevens en zekere Hugh Purdey trachten goud te vinden. Bovendien wonen bij de mijn Eva, Stevens' pleegdochter, en een Zweedsche opzichter. Danks geheeten. Purdey heeft zijn geld in de onderneming, die verre van loonend is, gestoken, om zoo gemakkelijker naar Eva's hand te kunnen dingen. Toevalligerwijze maakt Dolf Hudson, die oneenigheid heeft met zijn verloofde, kennis met Eva. Hij vat onmiddellijk liefde op voor het meisje, en vraagt haar ten huwelijk. Na een gesprek tusschen Stevens en den heer Martin besluit de laatste door een ingenieur den mijnbodem te laten onderzoeken en in geval van gunstigen uitslag geld in de onderneming te steken. Eva vertrekt met de familie Martin naar Londen. Jenny zet zich over het verdriet der verbroken verloving heen en zij en Julie behandelen het meisje uit de bergen, wier afkomst in het duister ligt, als een zuster. Purdey intusschen, die door Eva afgewezen werd, zint op wraak. Hij en zijn medeplichtige Danks verschenen de monsters van den ingenieur en deze beweegt den heer Martin de mijn te exploiteeren. Eva maakt kennis met twee vrienden van Dolf, n.l. met John Berwick, bijgenaamd „de Dandy” en met Fred Lynch, bijgenaamd „het Jochie”. Zij ontvangt een brief van Purdey, waarin deze haar afkomst „opheldert”. Eva neemt „het Jochie” in vertrouwen, die pogen zal het geheim van haar geboorte te achterhalen.

overstelt, dat hij niet in staat was een beweging te maken. Hij dacht aan den twijfel, dien hij zelf had gekoesterd, toen het bericht kwam, dat Bustard goud in de mijn had gevonden. Doch ook dezen had men om den tuin geleid. Purdey, die voor de ontdekking vreesde, had bijtijds het hazenpad gekozen. En Danks, die het Judasloot nog in den zak had, bevond zich in het kamp.

Martin had hem vertrouwd en in vertrouwen zijn geld gegeven om de mijn te exploiteeren. Wat moest hij aan Martin zeggen? En wat zou er met zijn kleine lieveling, met zijn Eva gebeuren?

Hij vond geen enkel antwoord voor al deze vragen. Gedane zaken nemen geen keer en het eenige dat hem nu te doen stond, was aan Martin zoo snel mogelijk de volle waarheid mede te deelen.

Hij zuchtte diep en keerde langzaam terug naar zijn eenzame hut.

Door het donkere woud zwierf de waanzinnige Danks, slechts bezielde door de gedachte, wat hij nu moest doen. Ja, wat moest hij eigenlijk doen? De muizen vangen, die in de mijn zaten of alles aan zijn lot overlaten? De nieuwe eigenaar van de mijn zou het bedrog natuurlijk ontdekken, zoodra hij in het kamp een onderzoek ging instellen. Het was ook al te dwaas. Men koopt een mijn om er goud uit te halen en als men het wil probeeren, dan komen er muizen uit. En wie had dit kooltje gestoofd? Hij, Robert Danks. Dat was een slechte daad, die zoo gauw mogelijk weer goed gemaakt moest worden.

Zonder het te weten, was hij weer naar het kamp teruggekeerd. Het was stikdonker en toen hij bij de mijnschacht kwam, begon hij plotseling te lachen. Hij wist nu, hoe hij zijn fout kon herstellen of beter gezegd, zorgen, dat deze nooit ontdekt zou worden. Het was zoo eenvoudig als iets. Hoe vreemd, dat hij er niet eerder aan had gedacht.

Tweehonderd meter verderop stond het schuurtje waarin de voorraad dynamiet werd bewaard. Danks liep er heen, opende de deur en trad binnen. Even later stond hij weer buiten, beladen met vier pakken dynamiet en een stuk lont.

Glimlachend liep hij terug naar de mijn. Wat was alles toch eenvoudig en gemakkelijk. Indien hij niet behoefte te denken aan de stem van Eva, die hem voortdurend in de ooren klonk, zou hij volmaakt gelukkig zijn. Naast den ingang van de mijn vond hij een stuk kaars, dat hij in zijn zak stak.

Danks kende den weg in het donker. En evengoed kon hij in het donker den arbeid volbrengen, die hem op dit oogenblik als de meest noodzakelijke voorkwam. Hij moest de mijn vernielen, opdat de nieuwe eigenaar nooit zou weten, dat hij muizen in plaats van goud had gekocht.

Halverwege in de bovenste mijngang bleef hij staan. Hij legde zijn pakken met dynamiet voorzichtig aan den kant en begon met een medegebracht houweel vier gaten in den muur te hakken.

Toen ze diep genoeg waren, legde hij **No. 7** een pak dynamiet in elk der gaten, verbond ze door het stuk lont en keek zorgvuldig na of alles in orde was. Vervolgens stak hij de kaars aan en bracht deze bij de lont.

Toen deze brandde, liep hij snel naar de tweehonderd treden hoge ladder, waarlangs hij weer bovengronds kon komen.

Doch toen hij op de tiende trede stond, gebeurde plotseling iets vreemds: slechts met de grootste moeite kon hij ademhalen. Hij bleef een oogenblik rusten, zoog zijn longen vol lucht en begon weer te klimmen. Doch bij de vijftiende trede verloor hij alle kracht en viel naar beneden.

Een oogenblik bleef hij liggen en de gedachte kwam bij hem op, de brandende lont te dooven. Doch met de halsstarrigheid, die waanzinnigen eigen is, zag hij er van af, stond met moeite op en begon weer naar boven te klimmen.

Plotseling vernam hij Eva's stem. Hij sloot de oogen en... begon te bidden.

„O, God,” prevelde hij, „verlos mij uit...”

Dit waren de laatste woorden van Robert Danks. De lont beneden had de uitbarsting van een ontzettenden vulkaan teweeg gebracht, die de aarde tot in haar ingewanden verwoestte.

Met een gekraak, alsof hemel en aarde vergingen, stortte de mijngang in en bedolf onder zich het overschot van wat eens Robert Danks was geweest.

Door de mijnschacht kronkelde een dikke rook omhoog en bezoedelde de smettelooze nachtlucht.

XXI. KLATERGOUD?

Eva Stevens zat in haar kamer en liet haar beide vriendinnen, Jenny en Julie Martin, de schatten zien, die ze uit Amerika had medegebracht.

Het waren stukjes gouderts, die ze van verschillende delvers ten geschenke had gekregen, als dezen de hut van haar ouden pleegvader bezochten. De waarde dezer stukjes erts was vrij gering, doch voor Eva waren het kostbare herinneringen aan de omgeving, waarin zij haar jeugd had doorgebracht.

Ze had juist een stukje erts in de hand, toen Jenny vroeg:

„Wat zul je daarmee doen?”

„Het wordt eerstdaags gesmolten.”

„Gesmolten? Waartoe?”

„Ik laat er een ring van maken,” antwoordde Eva op geheimzinnigen toon.

Doch de beide andere meisjes begrepen haar onmiddellijk.

„Ik weet het!” riep Julie, „dat wordt je trouwring.”

„Precies geraden,” gaf Eva toe, „waarschijnlijk over twee maanden.”

„Waarom zeg je „waarschijnlijk?”

Eva bloosde, doch bleef het antwoord schuldig.

„Je weet misschien wel, dat je hier de rijke Amerikaansche erfgename wordt genoemd,” merkte Julie lachend op. „Heb je er wel eens vroeger aan gedacht, wat je zou doen, indien je werkelijk eens rijk werd?”

„Meer dan eens, maar nu komt het mij voor, alsof het te mooi is om waar te zijn.”

„Indien wij niet naar Stevens' Hoop waren gekomen, zou je dan met Purdey getrouwd zijn?” vroeg Jenny uiterst bedaard.

„Misschien.”

„En je zou nooit gelukkig zijn geworden!”

Eva schudde het hoofd en keek Jenny aan. Op het gelaat van het jonge meisje was zoo veel belangstelling te lezen, dat ze haar bijna de waarheid had verteld, doch de aan Fred gegeven belofte sloot haar de lippen.

„Neen,” gaf ze eerlijk toe. „Ik zie nu werkelijk in, dat ik met Hugh Purdey nooit gelukkig zou zijn geworden. Nooit!”

„Ik zal mijn best doen, een lief bruidsmisje voor je te zijn,” sprak Jenny.

„En ik wil ook van de partij zijn,” riep Julie vroolijk. „Zeg Eva, weet je geen geschikten man voor Jenny?”

VRIJDAG 20 MEI 1932

No. 10

REISVEREENIGING DE STAD AMSTERDAM

KANTOOR: AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262; Telefoon 33170.

Juni, de Zomermaand, staat voor de deur. En met haar breekt de periode der vacaties, het reisseizoen aan. Jaren achtereen al is nu

Juni de mooiste maand van den Zomer

gebleken, en ook dezen keer houdt de eerste koesterende warmte, die zich reeds gevoelen deed, de schoonste beloften in voor de komende weken.

Onze Reisvereniging staat klaar om
U te laten profiteeren

van den heerlijksten tijd, dien de zomer biedt.

Bedenk U niet lang:
Ga met ons mee!

en wij waarborgen u, dat u straks op ieder uur van uw vakantie met volledige, enthousiaste voldoening zult kunnen terugzien.
Of uw beurs ruim is of bescheiden: u vindt in onze programma's minstens één reis die

Juist iets voor U

kan heeten.
Oordeel eens naar de reizen, die wij opstelden voor de eerste twee weken der Junimaand:

Juni de Zomermaand

Het meest romantische plekje van den Rijn: de Loreley.

Bladzijde programma-boekje	Reis-nummer	Vertrek-datum	DOEL DER REIS	Aantal dagen	Aanvangspunt	Eindpunt	Klasse trein	Auto Boot	REISSOM		
									Auto Boot	2e Klasse trein	3e Klasse trein
31	14	30 Mei	Ardennen en omgeving	6	R'dam	R'dam		Auto	55	59	—
32	32	30 Mei	Ardennen en omgeving	6	R'dam	R'dam	2-3e	Auto	—	—	53
71	214	30 Mei	Rüdesheim en Rijn	7	Utrecht	Nijmegen	3e	Auto	—	—	67 50
81	114a	3 Juni	Parijs en Versailles	5	R'dam	R'dam	3e	Auto	—	—	55
65	101	4 Juni	Rijn, Taunus, Schwarzw.	8	Utrecht	Utrecht		Auto	105	—	—
84	116	4 Juni	Parijs, Versailles, etc.	8	R'dam	R'dam		Auto	77 50	—	—
111	143	4 Juni	Interlaken en omgeving	6	Utrecht	R'dam	3e	Auto	—	—	117 50
31	15	6 Juni	Ardennen en omgeving	6	R'dam	R'dam		Auto	55	—	—
116	151	6 Juni	Centraal Zwitserland	8	Utrecht	R'dam	3e	Auto	—	—	101
121	162	6 Juni	Lugano en Ital. Meren	9	Utrecht	R'dam	3e	Auto	—	—	125
25	202	11 Juni	Arnhem en omgeving	5	Utrecht	Utrecht	3e	Auto	—	—	45
60	95a	11 Juni	Bad Neuenahr en Eifel	4	Utrecht	Zevenaar	3e	Auto	—	—	50
32	33	13 Juni	Ardennen en omgeving	6	R'dam	R'dam	2-3e	Auto	55	59	53
31	16	13 Juni	Ardennen en omgeving	6	R'dam	R'dam		Auto	55	—	—
42	55	13 Juni	Rijn-Eifel-Taunus	6	Utrecht	Utrecht	3e	Auto	68	—	—
49	74	13 Juni	Weserbergland-Vlotho	6	Utrecht	Utrecht	3e	Auto	—	—	47 50
71	215	13 Juni	Rüdesheim en Rijn	7	Utrecht	Nijmegen	3e	Auto	—	—	67 50

Onze Eigen Reisvereniging bespaart u op de eerste plaats:

DE WINST, welke een reisbureau, of DE CONTRIBUTIE, welke een reisvereniging behoeven om te kunnen floreeren: personeel en administratie betalen wij voor u, en u bent automatisch lid onzer reisvereniging, zonder eenige contributie, zoolang u abonné bent van ons weekblad.

Lente in het Lahn-dal: het oude slot en de Dom te Limburg.

Sinds onze laatste opgave keerden wij tengevolge onzer

Als voorbeeld geven wij hierbij de dagorde van reis nr. 55, vertrekkende 13 Juni a.s. LUXE AUTOTOCHT LANGS DEN RIJN, DOOR HET TAUNUS- EN EIFELGEBIED EN ODENWALD

Duur: 6 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Utrecht.

Reissom f 68.—, bij minimum deelname van 26 personen.

1e Dag. Vertrek des morgens te 8.30 van Utrecht C.S. via Bilthoven, Zeist, Driebergen, Arnhem, Nijmegen naar Kleef. Lunch in Hotel „Bollinger,” daarna voortzetting van den tocht via Geldern, Krefeld naar Köln am Rhein, korte bezichtiging van Köln en den Dom, daarna naar Bonn am Rhein. Diner en logies in Hotel „Continental.”

2e Dag. Na ontbijt en kerkbezoek voortzetting van den autotocht naar Königswinter, per bergspoor naar de Ruïne „Drachenfels.” Terug wandelen door het romantische Nachtegallendal. Daarna via Bad Honnef, Niederlahnstein naar Koblenz. Lunch in „Zur Klause,” Rheinboulevard. Vervolgens na kort bezoek aan Koblenz o.a. Deutschen Eck met standbeeld van Kaiser Wilhelm den 1en, via Boppard, St. Goar, Bingen naar Rüdesheim. Diner en logies. Des avonds bezoek aan den beroemden „Felsenkeller.”

3e Dag. Na het ontbijt terug naar Bingen en vervolgens door het Nahedal via Bad Münster am Stein, Kreuznach, Wörrsradt, Oppenheim naar Darmstadt. Lunch. Des namiddags via Eberstadt, Zwingenberg, Bensheim, Weinheim naar Heidelberg. Diner en logies.

4e Dag. Des morgens na het ontbijt bezichtiging van Heidelberg, Altes Schloss, H. Geistkirche, Universiteit etc. Lunch. Des namiddags via Mannheim, Worms, Rheinhessen naar Wiesbaden. Diner en logies.

5e Dag. Na het ontbijt vertrek van Wiesbaden via Schlangenbad, Bad Langenschwalbach, Nassau, Bad Ems, Koblenz n. Bad Neuenahr. Lunch. Daarna bezichtiging van Kurpark en Kurhaus en vervolgens via Ahrweiler, Altenahr, Schuls, Müstereifel, Euskirchen, naar Düsseldorf. Diner en logies. Des avonds naar Variété voor eigen rekening.

6e Dag. Des morgens na het ontbijt bezichtiging van Düsseldorf, o.a. Rheinboulevard, Planetarium, Ehrenhof met diverse Musea, Rheinterrasse met Rheingoldsaal, Hofgarten, Wilhelm Marxhaus, Königsallee etc., vervolgens naar Wesel. Lunch in Restaurant „Lippsschloss.” Daarna vertrek naar Arnhem. Diner en verder naar huis. Aankomst te Utrecht circa 20.30.

Aan het bureau van ons weekblad is tegen f 0.10 (franco per post f 0.18) een

VOLLEDIG PROGRAMMABOEKJE

te verkrijgen, dat behalve de nauwkeurige programma's van alle reizen, welke wij dezen zomer uitschrijven, tevens uitvoerige aanwijzingen, wenken en inlichtingen bevat, die voor het reizend publiek van belang zijn: buitenlandsche posttarieven, geldkoersen, douane-bepalingen, pas-voorschriften enz. enz. Een onmisbare gids!

Onze Eigen Reisvereniging bespaart u:

TIJD door haar alomvattende bemoeiingen en volledige voorbereiding van elke reis.

GELD door de belangrijke kortingen en faciliteiten, welke wij geheel aan onze lezers ten goede laten komen.

MOEITE door hare perfecte organisatie en geroutineerde leiding.

ONGEMAK door hare relaties met comfortabele hotels en haar waarborg van overvloedige, aan Hollandschen smaak en gewoonten beantwoordende maaltijden.

TELEURSTELLING door de jarenlange ervaring van hare leiders.

Onze Eigen Reisvereniging waarborgt u

DUBBEL GENOT

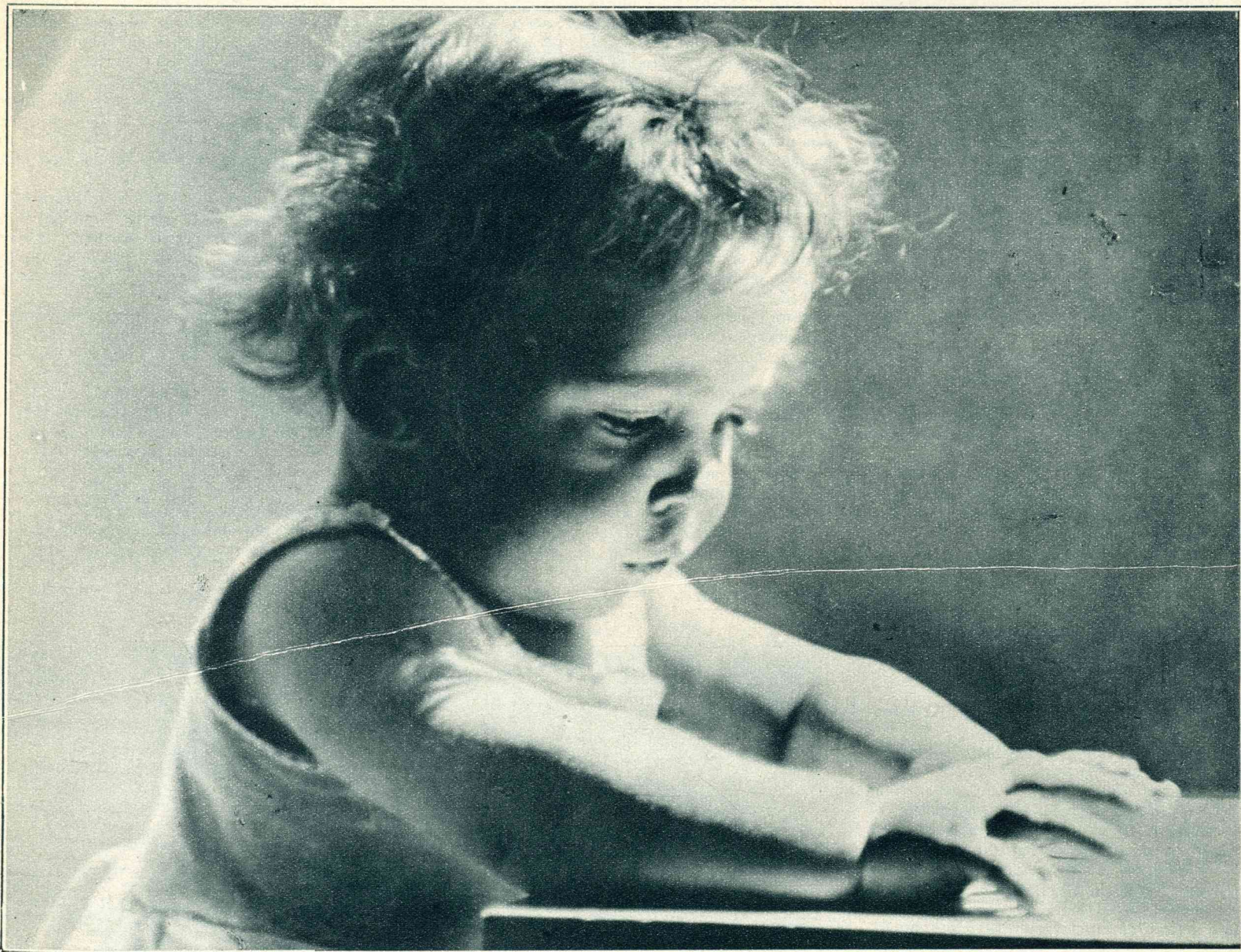
tegen halve kosten!

GRATIS ONGEVALLEN-VERZEKERING

de volgende bedragen uit aan:

Wed. H. Niessen, Veldstr. 36, Rumpen . . . f 300,—
P. Peeters, Kerkstr. B 28, Gemert . . . „ 50,—
W. J. v. d. Zwam, Talingweg 98, Apeldoorn . . . „ 300,—
Wed. L. A. H. Puts, Heiluststr. 44, Speckholzerheide . . . „ 500,—

Vorig totaal bedrag . . . f 1.150,—
Nieuw totaal . . . „ 254.386,—
f 225.536,—

Daar schuilt een pianiste in.

Ze zei het op de haar eigen vroolijke manier, doch de uitwerking harer woorden was geheel onverwacht. Jenny bleef een oogenblik roerloos op haar stoel zitten, zuchtte diep en verliet plotseling de kamer.

„Wat is er in 's hemelsnaam gebeurd?” vroeg Eva. „Voelt Jenny zich gekwetst?”

„Nee. Maar ik denk wel, dat ze het een beetje pijnlijk vond. Ze denkt nog altijd aan Dolf.”

„En het is mijn schuld,” zei Eva.

„Nee, lief kind, het is niet jouw schuld. Er was een tijd, dat Jenny van Dolf hield, maar ik geloof, dat ze elkaar nooit goed begrepen hebben. Ze weet, dat jij met hem gelukkig wordt. Maar voor haar is er nog iets anders....”

„Wat dan?”

„Fred. Sinds we terug zijn uit Amerika heeft ze hem leeren hoogachten en ze houdt nu werkelijk veel van hem. Maar aangezien jij den laatsten tijd nog wel eens met Fred uit wandelen gaat, denkt zij....”

„Maar Julie,” viel Eva haar in de rede. „Fred is tot over de ooren verliefd op Jenny. Hij is alleen maar te bang om het haar te vertellen.”

„Fred op Jenny verliefd?”

Onwillekeurig was Eva het geheim ontsnapt en daar ze nu wel inzag, dat het te laat was om haar woorden te herroepen, vertelde ze Julie alles, wat Fred haar had medegedeeld.

Julie slaakte een zucht van verlichting.

Ze wilde een opmerking maken, doch juist op dat oogenblik kwam het dienstmeisje binnen en zei, dat de heer Martin juffrouw Stevens wenschte te spreken.

De heer Martin zat aan zijn schrijftafel, toen Eva binnenkwam.

„Eva,” begon hij vriendelijk, „geloof je, dat wij allen heel veel van je houden en dat er niets kan gebeuren, dat onze gevoelens ten opzichte van jou kan veranderen?”

„U hebt mij dat dikwijls genoeg verzekerd,

mijnheer Martin,” antwoordde het jonge meisje, een weinig verbaasd over deze inleiding.

„Goed. Houd dat altijd voor oogen en bedenk...”

„Wat is er gebeurd?” riep ze, door bange voorvoelens gekweld.

„Ik heb vandaag een telegram ontvangen.”

„Van wien?”

„Van je pleegvader.”

„Is hij ziek?”

„Nee. Het betreft slechts de mijn. Het schijnt, dat Stevens iets heeft ontdekt, dat tegenstrijdig is met de rapporten van den ingenieur.”

Eva verzamelde al haar moed, keek hem dapper in de oogen en verzocht hem, het telegram te mogen lezen.

Hij aarzelde een oogenblik.

„Zooals je wilt, Eva. Maar bedenk, dat Stevens niet de minste schuld treft. Zoo, nu kun je het telegram lezen.”

„De waarde van de door Bustard genomen monsters is te hoog getaxeerd. Verdenk Danks van falsificaties. Deze is nu verdwenen. Mijn-gang door ontploffing ingestort. Verzoeken bericht, of nieuwe proeven moeten worden genomen. Indien deze niet bevredigend zijn, zal ik het ontvangen geld teruggeven, doch dit zal eenigen tijd duren. Begin met opruimingswerk in mijn-gang. Brief volgt. Stevens.”

Ze las en herlas het telegram en eindelijk vulden zich haar oogen met tranen. Slechts als een ver verwijderd geluid vernam ze Martin's stem.

„Eva,” sprak hij op deelnemenden toon, „je moet het je niet zoo erg aantrekken.”

Het meisje schudde haar gouden lokken. Ze voelde zich beschaamd. Ze was nu niets meer dan de arme vondeling van den Caribou-weg. Haar pleegvader was een gebroken man. En deze vriendelijke menschen waren allen bedrogen.

Het gebouw van haar hoop, verwachtingen en illusies stortte eensklaps in en ze kon nog slechts treuren op de puinhoopen.

„Ik vermoedde wel, dat het zoo moest komen,” fluisterde ze.

„Waarom?”

„Vader en alle anderen hebben jaren lang in de mijn gezocht en nooit iets gevonden. Vader wist wel, dat er ergens goud in de mijn moest zitten, maar dit was volgens hem onbereikbaar. En toen het rapport van den ingenieur kwam, kon ik moeilijk aannemen, dat deze in een kwartier meer en beter zou gevonden hebben dan vader in twee jaar.”

Martin knikte.

„Kom kind, met geld is alles weer goed te maken,” trachtte hij haar te troosten. „Indien er werkelijk iets in de mijn zit, dan zal ik je vader geld sturen om de geleden schade te herstellen.”

„Nee,” zei ze, „dat geld zal vader nooit accepteren. Ik ken hem en weet, dat hij zich vreeselijk schaamt.”

„Eva,” sprak de heer Martin vastberaden, „wat je daar zegt, klinkt als een dwaasheid. Behalve mijn vrouw, weet niemand wat er gebeurd is.”

Eva schudde het hoofd.

„Dan zal ik hun alles vertellen,” zei ze.

„Dat is jouw zaak, Eva, maar ik ben er van overtuigd, dat mijn beide dochters mijn inzicht zullen deelen.”

„Wat bent u van plan, nu te doen?” vroeg ze, op het telegram wijzend.

„Ik heb vijf duizend pond sterling in de onderneming gestoken, maar dat verlies is voor mij niet zoo geweldig. Het beste is, dat wij weer direct aan het werk gaan.”

Het was een schamele troost, waarmede ze zich echter voorloopig moest tevreden stellen.

„Ik moet alles aan Dolf vertellen,” sprak ze zuchtend.

„Is dat zoo noodzakelijk?”

„Ja,” verzekerde ze op stelligen toon. „Ik ben nu niet meer de rijke erfgename van mijn pleegvader en beschouw het dus als mijn plicht, Dolf alles te vertellen.”

„Toen je met Dolf kennis maakte, was je evenmin een rijke erfgename.”

Eva gaf geen antwoord. Haar gedachten waren thans ver weg, op Stevens' Hoop, bij den ouden man, die zijn leven lang voor haar had gezwoegd en die thans van al zijn vrienden verlaten was.

Wat was er met Danks gebeurd? Hij was een ruwe klant, maar ze had hem altijd voor een eerlijk man gehouden. En Purdey? Deze was thans op weg naar Londen. Slechts Fred Lynch was met deze omstandigheid bekend en dus beschouwde ze het als haar plicht, ook aan Fred te vertellen, wat op Stevens' Hoop was voorgevallen.

In het telegram werd niet over Purdey gesproken en dus scheen deze geen aandeel te hebben in het bedrog. In ieder geval zou hij, evenals Stevens, het ontvangen geld aan Martin teruggeven.

Indien hij dat deed, dan zou ze wel met hem moeten trouwen en al haar droomen van geluk opgeven.

„Eva,” zei Martin, die haar nauwlettend had gadegeslagen, „je moet het je niet zoo aantrekken.”

Ze stond op, kuste hem op het voorhoofd en verliet zwijgend het vertrek. Ze begaf zich regelrecht naar haar kamer en trachtte daar over den treurigen toestand na te denken.

Eva was zich terdege bewust van den moeilijken toestand, waarin zij zich bevond. Ze was straatarm en moest dankbaar zijn voor de kleren en het voedsel, dat men haar verstrekke.

Vrijwillige dankbaarheid is een schoone deugd, doch als dit gevoel gedwongen wordt, dan ont-aardt het in een bijna ontembaar verzet tegen het noodlot, dat iemand in een dergelijken toestand plaatst.

En als vanzelfsprekend keerden haar gedachten weer terug tot Hugh Purdey.

Bleek het niet duidelijk, dat nu, waar haar droom vervlogen was, hij voor haar als echtgenoot was bestemd? Ze wist zeker, dat ze hem nooit zou liefhebben, maar was de liefde dan werkelijk zoo noodzakelijk in het leven van een mensch? En bovendien: had zij wel recht op liefde? Ze begon er aan te twifelen.

Al deze gedachten gingen haar door het hoofd, toen ze den volgenden morgen van een wandeling terugkeerde. Julie was dien morgen op haar kamer gekomen en had getracht, haar te troosten. De heer Martin had zijn beide dochters reeds op de hoogte gesteld van het gebeurde en zoowel Julie als Jenny waren deernig begaan met het verdriet van haar nieuwe vriendin.

Toen Eva de huiskamer binnenkwam, trad Dolf op haar toe. Hij had reeds geruimen tijd op haar zitten wachten en legde onmiddellijk zijn arm om haar schouders.

„Julie heeft me alles verteld, lieveling,” begon hij. „En ik heb hier op je gewacht om je al die nare gedachten uit het hoofd te praten. Hoe kom je er bij, je verantwoordelijk te gevoelen voor de schrikstreken van een zekeren heer Danks? Het is onzinnig!”

Op dit oogenblik hield ze meer van hem dan ooit te voren.

„Dolf,” zei ze, „het is verbazend moeilijk, een gevoel van zich af te zetten, als dat zich eenmaal van ons heeft meester gemaakt.”

„Maar jouw gevoelens zijn verkeerd.”

„Wat zou jij in mijn plaats gedaan hebben?”

„Natuurlijk zou ik het ook wel pijnlijk hebben gevonden,” gaf hij eerlijk toe. „Maar indien ik werkelijk veel van iemand hield, dan zou een gebeurtenis, als nu op Stevens' Hoop heeft plaats gegrepen, daaraan niets kunnen veranderen.”

„Bij mij is ook niets veranderd, Dolf.”

Nauwelijks had ze deze woorden gesproken, of hij omhelsde haar.

„Gelukkig,” riep hij. „Maar wat heeft dan al die hocus pocus te beteekenen?”

„Heel eenvoudig dit, Dolf: ik kan onmogelijk met je trouwen.”

„Wat ben je toch een allerliefst dom schepseltje, Eva,” zei hij lachend. „Natuurlijk gaan we trouwen. Alles is gereed en we behoeven nog slechts den datum vast te stellen.”

„Neen, Dolf, dat kan niet. Ik bezit niets, zelfs geen familie en geen naam. Ik moet...”

„Eva,” viel hij haar plotseling in de rede, „wat verlang je op dit oogenblik het meest?”

„Zul je heusch niet kwaad worden als ik het zeg?” vroeg ze fluisterend.

„Neen.”

„Dan moet je een paar dagen afwezig blijven. Niet, omdat ik je niet meer lief heb, maar omdat ik een paar dagen alleen wil blijven. Er zijn dingen in ons leven, waarover we zonder de hulp van anderen moeten beslissen.”

„Uitstekend,” gaf hij toe, „maar dan slechts op één voorwaarde.”

„Welke, Dolf?” vroeg ze en geheel haar ziel hunkerde er naar, dat hij bij haar zou blijven.

„Dat je dwaas kopje zich vertrouwd maakt met de gedachte, dat, wat er ook gebeure, jij binnen een maand mevrouw Hudson heet en zulks ten spijt van alle gouddelvers van de Rocky Mountains.”

XXII. EEN VOORSTEL VAN DEN DANDY

Eva maakte een wandeling in Kensington Gardens, toen ze Sir John Berwick ontmoette. Hij nam zijn hoed af en scheen in een vroolijke stemming te zijn.

„Wat een buitenkansje, Eva! Heb je haast?”

„Neen, ik maak juist een wandeling.”

„Geen jaloersche ridder om je te vergezellen?”

„Ik weet niet, wie dat zou moeten zijn.”

„Maak je bezwaar, dat een plaatsvervangend ridder je vergezelt?”

„In geen geval.”

„Laat ik je dan zeggen, dat ik vanmorgen bijzonder sterke ridderlijke neigingen gevoel. Misschien komt het wel door het mooie weer. Welke plannen heeft het meisje uit het gouden Westen?”

„Niets bijzonders, Berwick.”

„Hm, hm. Geen wolkjes aan den huwelijks-hemel?”

Eva begon te lachen.

„Indien ze er waren, zou jij ze toch niet zien, Berwick.”

„Daarmede zou je je wel eens deernig kunnen vergissen, Eva. Indien vriend Dolf niet de gelukkigste en meest benijdenswaardige sterveling ter wereld was, dan zou ik best in staat zijn, een eventueel wolkje aan den zoeven genoemden heme te ontdekken.”

„Is dat heusch waar?” vroeg ze lachend. „Welnu, Berwick, veronderstel dan eens, dat ik al mijn huwelijksplannen had opgegeven.”

„Wat?”

„Veronderstel het maar eens.”

„Ik zal mijn best doen, alhoewel het uiterst moeilijk zal gaan. Bedoel je soms, dat je van plan bent, niet met Dolf te trouwen?”

„Misschien wel.”

„Eva!”

„John?”

„Houd je me voor den mal of spreek je in ernst?”

„Ik ben op dit oogenblik zeer ernstig.”

(Wordt voortgezet)

Tandaanslag

Rokers! Doet als volgt om Uw tanden wit te houden.

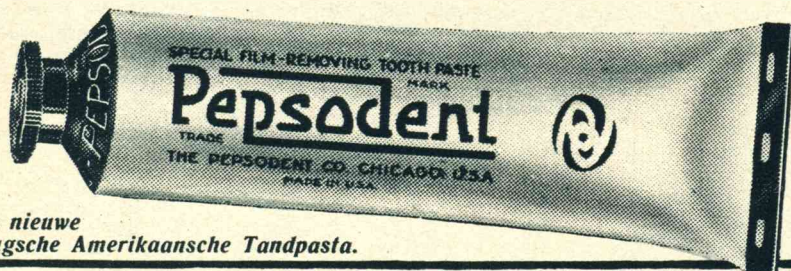
Tandaanslag absorbeert rook. Verwijder den tandaanslag en Uw tanden zijn blinkend wit.

ROOK is niet de oorzaak van doffe tanden maar kleurt slechts den tandaanslag waarmee de tanden bedekt zijn. Om deze vlekken te verwijderen moet eerst de tandaanslag verdwijnen.

Tandaanslag hecht zich aan het glazuur vast. Gewoon borstelen helpt hier niet tegen. In tandaanslag bevinden zich bacteriën, die bederf veroorzaken. Pepsodent heeft uitsluitend ten doel dezen tandaanslag te verwijderen.

De werking van Pepsodent is absoluut onschadelijk, doch de tandaanslag wordt op een grondiger wijze verwijderd dan bij welke andere tandpasta ook.

Duizenden mensen, die dachten, dat hun tanden van nature verkleurd waren, gebruikten Pepsodent en zagen hun tanden weer blinkend wit worden. Pepsodent zal U weer fraaie, gezonde tanden geven.

Agenten:
N.V. Rowntree
Handels Mij.
Heerengr. 209
Amsterdam

5000

De nieuwe
hedendaagsche Amerikaansche Tandpasta.

Waarom de stekende en brandende pijnen van eksteroogen langer te verdragen, als gij met een eenvoudig voetbad directe verlichting kunt krijgen en uw likdoorns met wortel en al kunt kwijt raken? Gij hebt ze slechts te wasschen en ze zijn voor immer verdwenen. Koopt bij den apotheker of drogist in uw naaste omgeving enkele grammen Saltrates Rodell, doe er een weinig van in warm water totdat door de vrijgekomen zuurstof het voetbad als volle melk uitziet. Als gij uw voeten in een aldus bereid bad dompelt, ondervindt gij dadelijk verlichting. Het met zuurstof overzadigde water weekt het harde oppervlak van de likdoorns, dringt diep door in de poriën tot aan de wortels, waardoor de likdoorns met wortel en al verwijderd kunnen worden. Dit genezende melkachtige middel heelt en verzacht gevoelige en vermoeide voeten en vermindert opzetting. Het brengt den meest pijnlijken voet weer in goede conditie.

Verkrijgbaar bij alle apotheken, drogisten en parumerie-zaken.

Belangrijke mededeeling. — Wie met zijn voeten sukkelt, moet beslist het nieuwe boek van Dr. Catrin lezen. Het vertelt, hoe men eksteroogen, wonden, vermoeidheid en pijn aan de voeten voor altijd kwijt raakt. Prijs f 1.—. In verband met een bijzondere overeenkomst, ontvangt ieder inzender binnen de eerstvolgende 10 dagen een exemplaar gratis. Aanvragen aan Sanders, afd. 2 D, Keizersgracht 52, Amsterdam. Geen geld inzenden.

PIANO'S

Het Instrument, dat U zoudt willen bezitten, bevindt zich in onzen voorraad. Komt U eens kennismaken?

Vraag
catalogus B

BENDER

PIANO'S-VLEUGELS-RADIO-GRAMOFOONS

AMSTERDAM Spui 12, h. N. Z. Voorburgwal

ROTTERDAM - ARNHEM - BREDA - LEIDEN

RECLAME is hethart vanden handel

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

„Ik heb onnoodig
geleden sinds mijn
15^e jaar”

„Na geruimen tijd Kalzan te hebben gebruikt, aarzel ik niet te zeggen: Kalzan-tabletten zijn een zegen voor de vrouwen, die, zooals ik, op geregelde tijden veel van pijnen te lijden hebben. Ik heb onnoodig geleden sinds mijn 15e jaar. Kalzan heeft voor mij gedaan al wat het beloofde te zullen doen en het spijt mij alleen, dat ik dit uitstekende middel niet eerder heb gekend.”

Mejuffr. M. A. te L.

Waarom zoudt gij berusten in die periodieke pijnen en stoornissen der functies? Gij kunt dit alles zoo gemakkelijk overwinnen! Vele dezer klachten vinden namelijk haar oorzaak in kalkgebrek in het lichaam. Door dit kalkgebrek met Kalzan, het kalkvoedsel, op te heffen, zult gij in korten tijd weer een krachtige, ongestoorde gezondheid genieten. En omdat Kalzan een voedsel is, kan het nimmer schaden maar

moet U goed doen. Bovendien zal Kalzan, omdat het Uw geheele gestel sterkt, ook Uw verdere gezondheid ten goede komen. Kalzan vergroot het weerstandsvermogen tegen „winterkwalen”, het voorkomt en geneest winterhanden en -voeten en overwint al die zwaktestanden, die uit gebrek aan kalk in het lichaam voortkomen (algemeene zwakte, tandbederf, hooge bloeddruk, enz.).

KALZAN

Vraag
gratis
monster

Het Kalkvoedsel.

In alle Apoth.
en Drog. vanaf f 1.25.

Wij zenden U een monstertube Kalzan met interessant boekje over de kalktherapie gratis toe. Zendt ons deze coupon en sluit 5 ct. postzegel voor portokosten bij. VUL IN:

I 20

Naam: _____

Adres: _____

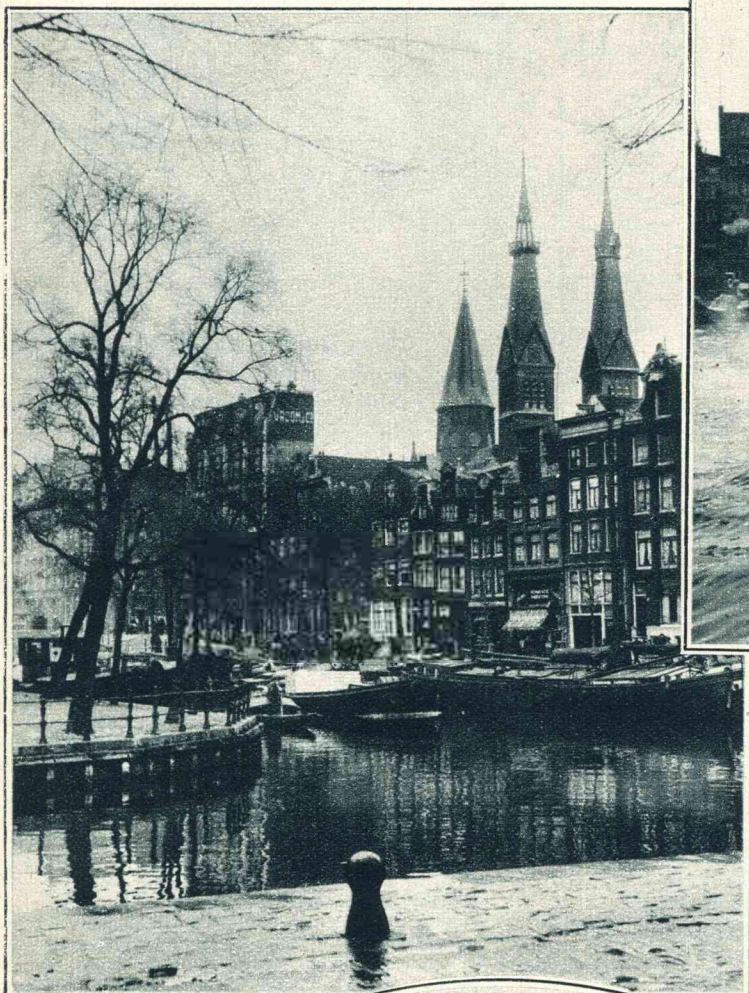
Adressee: N. V. A. WULFING & Co.,
Oosteinde 1-3, Amsterdam (C.)

Een schoonheidsideaal

voor elke vrouw is het bezit van een gaaf, frisch en soepel gelaat. Ook voor u is dit ideaal weggelegd, mits u zich maar tot gewoonte maakt één- of tweemaal per week, vóór u zich ter ruste begeeft, uw gezicht gedurende enkele minuten met Puroi aan de vingertoppen te masseren.

Korte Prinsengracht, op den achtergrond de torens der Posthoornkerk.

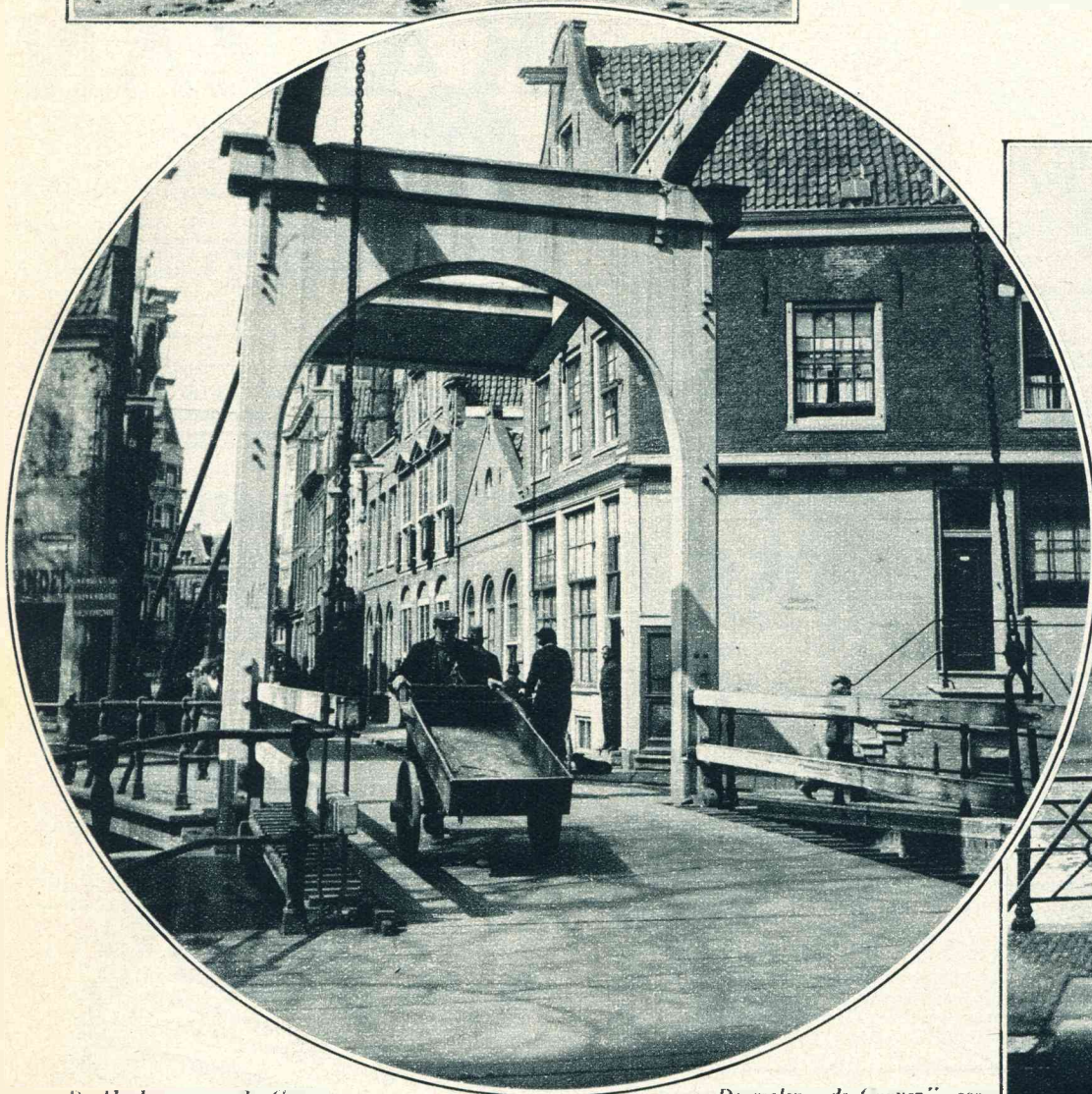

Prins Hendrikkade en Damrak, gezien vanaf den steiger van 't Noord-Hollandsch tramhuisje

MET DE CAMERA DOOR AMSTERDAM

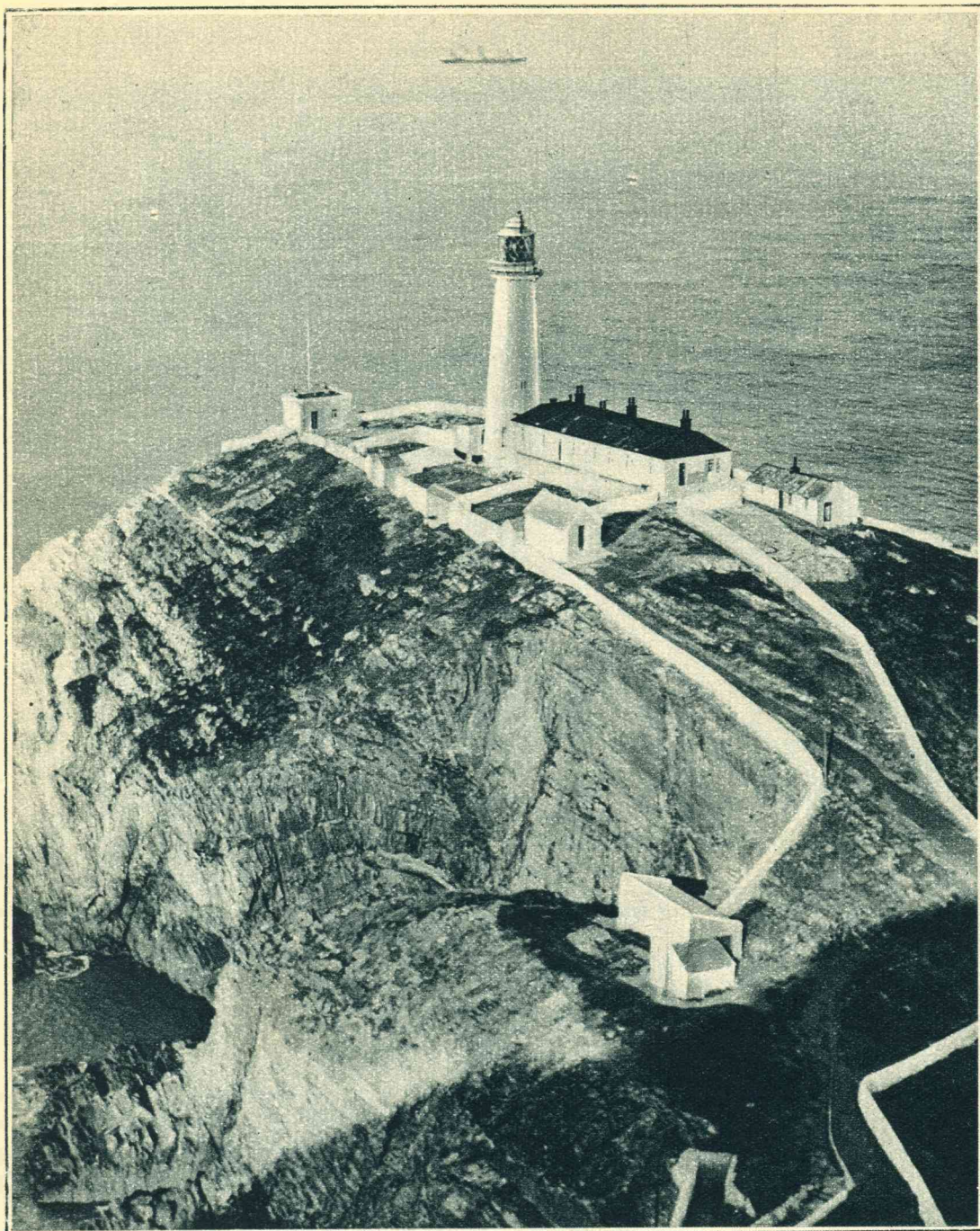
Om te trachten mooie hoekjes voor de lens te krijgen, om oude, bekende stadsbeelden vanuit een nieuwen gezichtshoek te „snappen”, heeft altijd wel resultaat. Opmerkelijk, hoe zeer daarbij bijna steeds blijkt, dat water en bruggen de voornaamste — en dankbaarste — elementen vormen voor 'n goede, specifiek Amsterdamsche foto.

De klapbrug over den Groenburgwal, bij de Staalstraat.

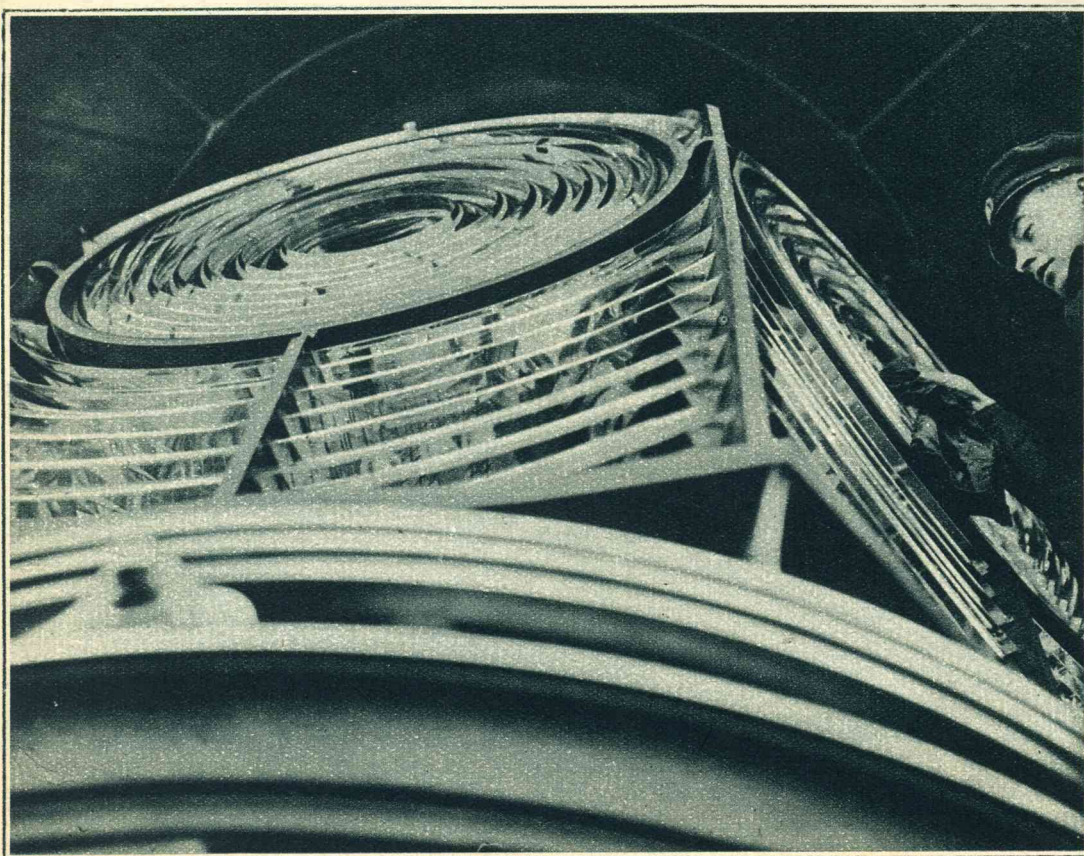

De molen „de Gooyer,” een der weinige brokstukken van landelijk schoon, die ons nog resten in Amsterdam.

Te Holyhead, aan de uiterste eindpunt van Ierland, staat het South Stack Lighthouse, de vuurtoren, die alle reizigers over den Atlantischen Oceaan een veilige lichtbaken is.

Een der geweldige zoeklichten, die bij het vallen van den avond over de wateren van den Atlantischen Oceaan hun schijnsels werpen.

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplage van 225.000 exemplaren. - Voor advertenties wende men zich tot de administratie van dit blad

Zomer in Zwitserland

VACANTIE VOOR

IEDEREEN
aan het Vierwoudstedenmeer te
HERGISWIL

Prospectussen
door de Kurverein

LUGANO
ADLER HOTEL

bij station. Heerlijk uitzicht aan het meer. Omg. van palmentuinen. Str. water. Lift. Kamers v.a. fr. 4. Pens. v.a. fr. 11. Zelfde Dir. Erika Schweizerhof. Kamers vanaf fr. 3, Pension vanaf fr. 10. Garage

REICHENBACH

712 M. boven zee

KIENTAL

1000 M. boven zee

GRIESALP

1500 M. boven zee

ZWITSERLAND

Hotels in alle prijs-
klassen.

Verlaagde prijzen.

Prosp. door het Ver-
kehrsbüro in Kiental.

Het ideale vakantie-oord zonder weerga!

Grand Hotel

SONNENBERG
boven Luzern
(Zwitserland)

Heerlijke ligging. Schit-
terend panorama op
stad, meer en gebergte.
Comfortabel huis. Ver-
laagde prijzen. Volledig
pension vanaf Zw. fr. 8.—. Zorgvuldige bediening

Hij kon niet lezen door
indigestie.

„Sterretjes” voor zijn oogen.

„Eenige jaren voor 1922 leed ik aan indigestie; ik had hoofdpijnen en zag duizenden sterretjes voor mijn oogen, zoodat ik niet kon lezen. Ik besloot Kruschen Salts eens te probeeren. Dat was in Augustus 1922 en sindsdien heb ik steeds een beetje 's morgens in mijn eersten kop thee genomen. Ik eet nu alles en ben absoluut bevrijd van indigestie en „sterretjes”.”
F. C.

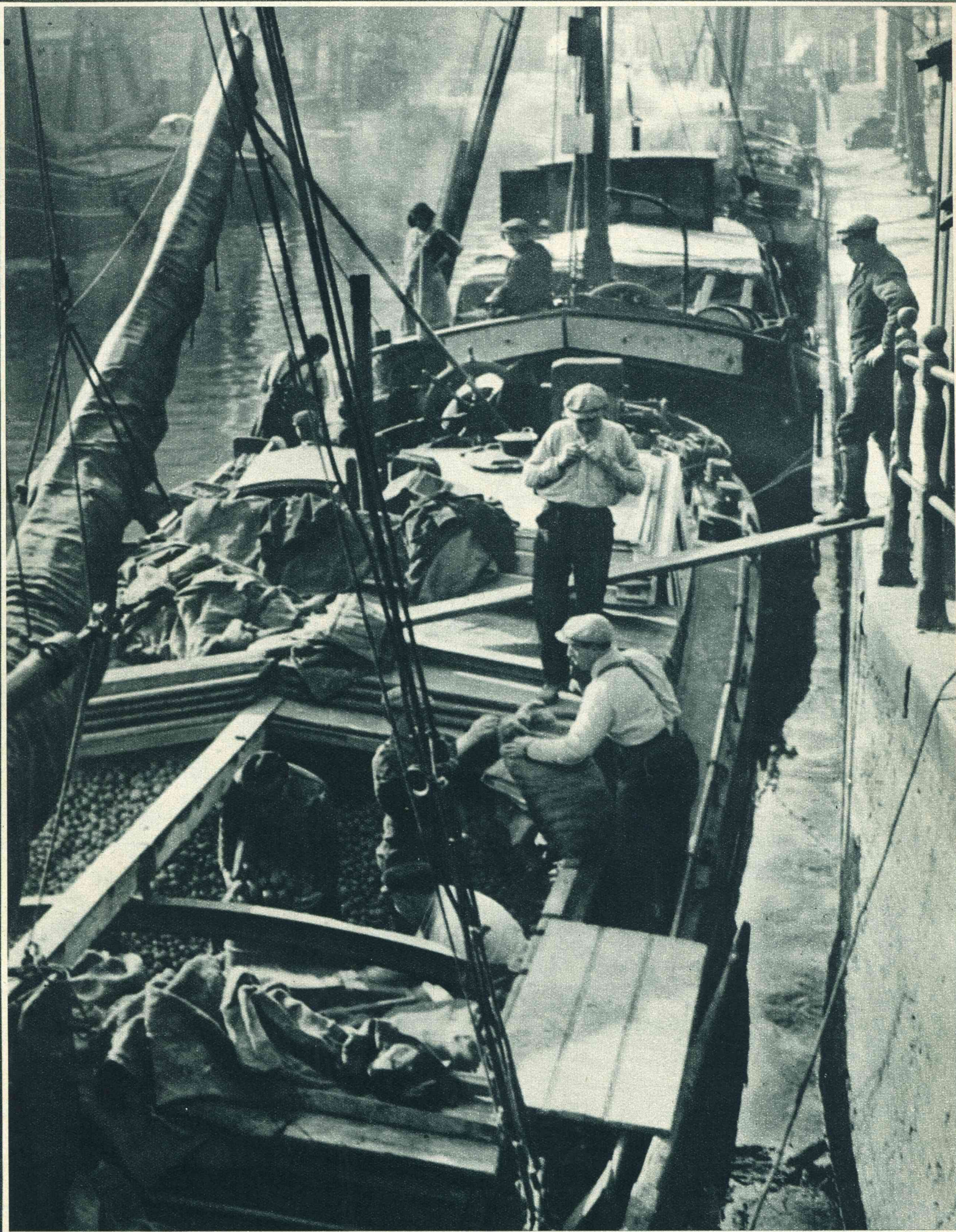
We kunnen nu wel meteen zeg-
gen, dat wat Kruschen voor hem
deed, het voor iedereen doet, die
net als hij aan indigestie lijdt. Het
is n.l. een feit, dat „de kleine, dage-
lijksche dosis” eerst de maag tot
geregelde toevoer van sap aanspoort
om de spijsvertering te helpen, en
U daarna iederen dag een volledige
en geregelde verwijdering van alle
afvalstoffen verzekert.

Spoedig nadat U met Kruschen
bent begonnen, zult U de weldadi-
ge uitwerking reeds voelen. U zult
tot uw groote voldoening bemerken,
dat U van uw voedsel kunt genieten
zonder onaangename gevolgen. En,
zooals U zult bemerken, de ver-
lichting, die Kruschen Salts brengt,
is een blijvende.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisterijen à f. 0.90
en f. 1.60 per flacon.

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij.,
Heeregracht 209, Amsterdam-C.

DE VOORRAAD WORDT GELOST

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.625; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonnees zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX